

Briseļē, 25.5.2016.
COM(2016) 287 final

2016/0151 (COD)

Priekšlikums

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA,

ar ko, ņemot vērā mainīgos tirgus apstākļus, groza Direktīvu 2010/13/ES par to, lai koordinētu dažus dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos paredzētus noteikumus par audiovizuālo mediju pakalpojumu sniegšanu

(Dokuments attiecas uz EEZ)

{SWD(2016) 168 final}

{SWD(2016) 169 final}

{SWD(2016) 170 final}

{SWD(2016) 171 final}

PASKAIDROJUMA RAKSTS

1. PRIEKŠLIKUMA KONTEKSTS

• Priekšlikuma pamatojums un mērķi

Aizvien vairāk palielinoties konverģencei starp televīziju un pakalpojumiem, ko izplata internetā, strauji mainās arī audiovizuālo mediju vide. Patērētāji arvien vairāk izmanto pieprasījumpakalpojumu piedāvātu saturu, piekļuvei izmantojot viedtelevizorus/hibrīdtelevīziju un pārnēsājamas ierīces. Patērētāji, sevišķi jaunieši, internetā skatās video, tostarp lietotāju izveidotu saturu. Raugoties no auditorijas, reklāmas ieņēmumu un ieguldījumiem saturā viedokļa (aptuveni 30 % no ieņēmumiem), tradicionālajai apraidei ES joprojām ir spēcīgas pozīcijas. Tomēr rodas jauni uzņēmējdarbības modeļi. Raidorganizācijas izvērs savu darbību tiešsaistē, un nostiprinās jauni tirgus dalībnieki, kas piedāvā audiovizuālo saturu internetā (piemēram, pieprasījumvideo pakalpojumu sniedzēji un video koplietošanas platformas) un cīnās par tām pašām auditorijām. Tomēr televīzijas apraide, pieprasījumvideo un lietotāju radīts saturs ir pakļauts atšķirīgiem noteikumiem un patērētāju aizsardzības līmeņiem.

Digitālā vienotā tirgus (DVT) stratēģija Eiropai¹ prasa modernizēt Audiovizuālo mediju pakalpojumu direktīvu (AVMSD)², lai atspoguļotu šādas tirgus, patēriņa un tehnoloģiju izmaiņas. Saskaņā ar minēto stratēģiju Komisijai galvenokārt jāpievēršas AVMSD piemērošanas jomai un to noteikumu būtībai, kas piemērojami visiem tirgus dalībniekiem³ (jo īpaši attiecībā uz tiem, kas paredzēti Eiropas darbu popularizēšanai⁴), nepilngadīgo aizsardzībai un reklāmas noteikumiem.

Saskaņā ar šo apņemšanos un atbilstoši “labāka regulējuma” prasībām⁵ Komisija ir veikusi *ex-post* novērtējumu (dēvētu arī par “REFIT”). Tajā tika vērtēta AVMSD efektivitāte, lietderīgums, nozīmīgums, saskanība un ES pievienotā vērtība, kā arī konstatētas jomas, kurās ir iespējama vienkāršošana, neapdraudot AVMSD mērķu sasniegšanu.

• Saskanība ar spēkā esošajiem noteikumiem politikas jomā

Padomes Direktīva 89/552/EEK, kas grozīta ar Direktīvām 97/36/EK un 2007/65/EK un kodificēta Direktīvā 2010/13/ES (AVMSD), ietver noteikumus gan attiecībā uz “televīzijas apraidēm”, gan audiovizuālo mediju pieprasījumpakalpojumiem. Šajā priekšlikumā ņemtas vērā izmaiņas audiovizuālajā vidē kopš pēdējās pārskatīšanas, lai nodrošinātu, ka AVMSD kļūst par modernizētu, elastīgu un tālredzīgu tiesisko regulējumu.

¹ Komisijas paziņojums „Digitālā vienotā tirgus stratēģija Eiropai”, 2015. gada 6. maijs, COM(2015) 192 final, http://ec.europa.eu/priorities/digital-single-market/docs/dsm-communication_en.pdf.

² Eiropas Parlamenta un Padomes 2010. gada 10. marta Direktīva 2010/13/ES par to, lai koordinētu dažus dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos paredzētus noteikumus par audiovizuālo mediju pakalpojumu sniegšanu (Audiovizuālo mediju pakalpojumu direktīva).

³ Konkrētāk, DVT stratēģijā ir teikts, ka “Komisija pārbaudīs, vai būtu jāpielāgo pašreizējā noteikumu sistēma, kas attiecas uz apraidi un uz pieprasījumpakalpojumiem. Turklāt Komisija apsvērs, vai noteikumu pašreizējā darbības joma būtu jāpaplašina nolūkā ietvert jaunus pakalpojumus un dalībniekus, kuri direktīvā pašlaik netiek uzskatīti par audiovizuālo mediju pakalpojumiem, un / vai pakalpojumu sniedzējus, kas neietilpst tās ģeogrāfiskās darbības jomā”.

⁴ Digitālā vienotā tirgus stratēģijā ir teikts arī, ka “Komisija arī turpinās strādāt pie pasākumiem Eiropas darbu katalogu veicināšanai pieprasījumvideo platformās”.

⁵ Par AVMPD REFIT izvērtējumu ir paziņots Komisijas dienestu darba dokumentā “REFIT: Sākotnējie *acquis* pārbaudes rezultāti” (SWD(2013) 401 final), un tas ir daļa no Komisijas 2015. gada darba plāna (COM(2014) 910 final 3. pielikums, 16.12.2014.).

- **Saskanība ar citām Savienības politikas jomām**

Šis priekšlikums papildina esošos ES tiesību aktus, jo īpaši Direktīvu 2000/31/EK par elektronisko tirdzniecību, Direktīvu 2003/33/EK par tabakas izstrādājumu reklāmu un ar to saistīto sponsordarbību, Direktīvu 2005/29/EK par negodīgu komercpraksi un Direktīvu 2011/93/ES par seksuālas vardarbības pret bērniem, bērnu seksuālas izmantošanas un bērnu pornogrāfijas apkarošanu.

Komisija 2015. gada decembrī pieņēma priekšlikumu Eiropas tiesību aktam par pieejamību⁶, kurā plašam produktu un pakalpojumu klāstam, tostarp audiovizuālo mediju pakalpojumiem, ir noteiktas pieejamības prasības. Tāpēc ar *AVMSD* pārskatīšanu pieejamības jautājums netiek risināts.

Direktīva par elektronisko tirdzniecību (2000/31/EK)

Pašreizējā *AVMSD* neattiecas uz video koplietošanas platformās piedāvātu lietotāju radītu saturu, jo video koplietošanas platformu pakalpojumu piedāvātāji bieži vien nav redakcionāli atbildīgi par šajās platformās glabāto saturu. Daudzos gadījumos uz šiem pakalpojumiem attiecas Direktīva par elektronisko tirdzniecību, jo tie ir informācijas sabiedrības pakalpojumi.

Direktīvā par elektronisko tirdzniecību nav noteikts, ka starpniekiem jāpārbauga mitināts saturs; patiesībā tā aizliedz dalībvalstīm noteikt vispārēju pārraudzīšanas pienākumu vai pienākumu aktīvi noskaidrot faktus, kas norāda uz nelegālu darbību (15. pants). Saskaņā ar Direktīvu par elektronisko tirdzniecību starpnieki, konkrētāk – tā dēvēto "mitināšanas" pakalpojumu sniedzēji – ir atbrīvoti no atbildības par jebkādu nelikumīgu informāciju, ko tie mitina (14. pants). Direktīvas par elektronisko tirdzniecību izpratnē pakalpojumu sniedzēji var tikt uzskatīti par mitināšanas pakalpojumu sniedzējiem tikai tad, ja viņiem nav ne zināšanu, ne kontroles pār attiecīgo informāciju. Šī atbrīvošana no atbildības ir iespējama vienīgi tad, ja pakalpojumu sniedzēji nodrošina, ka gadījumos, kad tiek konstatēts nelegāls saturs, tie ātri rīkojas, lai bloķētu piekļuvi tam vai to dzēstu.

Šis priekšlikums papildinātu Direktīvu par elektronisko tirdzniecību dažos jautājumos, kā paskaidrots turpmāk 5. iedaļā, vienlaikus atstājot nemainīgus minētos Direktīvas par elektronisko tirdzniecību noteikumus, kā arī tās 3. pantu par iekšējo tirgu.

Direktīva par tabakas izstrādājumu reklāmu un ar to saistīto sponsordarbību (2003/33/EK)

Ar Direktīvu 2003/33/EK ir aizliegta cigarešu un citu tabakas izstrādājumu reklāma presē un citos drukātajos izdevumos, radio un informācijas sabiedrības pakalpojumos. Ar minēto direktīvu tabakas izstrādājumu uzņēmumiem arī aizliedz sponsorēt radio raidījumus un pārrobežu pasākumus. Turklāt Direktīvas 2003/33/EK 14. apsvērumā skaidri norādīts, ka ar *AVMSD* tiek aizliegti visa veida audiovizuāli komercpaziņojumi par cigaretēm un citiem tabakas izstrādājumiem apraides pakalpojumos. Šādi ierobežojumi, veicot secīgus grozījumus, ir paplašināti tā, lai tie aptvertu visus audiovizuālos komercpaziņojumus, tostarp sponsorēšanu un produktu izvietošanu audiovizuālo mediju pakalpojumos (*AVMSD* 9. panta 1. punkta d) apakšpunkts, 10. panta 2. punkts un 11. panta 4. punkta a) apakšpunkts). Turklāt saskaņā ar Direktīvas 2014/40/ES par tabakas un saistīto izstrādājumu ražošanu, noformēšanu un

⁶ COM(2015) 615
<http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=COM%3A2015%3A615%3AFIN>.

([http://eur-lex.europa.eu/legal-](http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=COM%3A2015%3A615%3AFIN)

pārdošanu⁷ 20. panta 5. punkta e) apakšpunktu aizliegumi, kas attiecas uz paziņojumiem par tabakas izstrādājumiem saskaņā ar *AVMSD*, attiecas arī uz elektroniskajām cigaretēm un uzpildes flakoniem. Komercepaziņojumu aizliegums attiecībā uz tabakas un saistītiem izstrādājumiem tiek minēts arī šīs direktīvas priekšlikuma apsvērumā.

Negodīgas komercprakses direktīva (NKD) (2005/29/EK)

Negodīgas komercprakses direktīva ir galvenais ES tiesību akts par uzņēmēju komercpraksi attiecībā pret patērētājiem, piemēram, maldinošu reklāmu. Tā attiecas uz uzņēmēju visa veida komercpraksi attiecībā pret patērētājiem, proti, komercpraksi pirms darījuma, darījuma laikā un pēc darījuma gan tiešsaistē, gan bezsaistē.

NKD nodrošina patērētāju aizsardzību trīs līmeņos:

- (1) melnais saraksts ar 31 konkrētu komercprakses veidu, kuri ir aizliegti visos apstākļos;
- (2) maldinošas un agresīvas metodes – vērtējamas katrā gadījumā atsevišķi;
- (3) vispārējs aizliegums tādai negodīgai praksei, kas ir pretrunā ar profesionālo rūpību – vērtējama katrā gadījumā atsevišķi.

Direktīva par seksuālas vardarbības pret bērniem, bērnu seksuālas izmantošanas un bērnu pornogrāfijas apkarošanu (2011/93/ES)

Ar Direktīvu par seksuālas vardarbības pret bērniem, bērnu seksuālas izmantošanas un bērnu pornogrāfijas apkarošanu visā Savienībā tiek saskaņoti noteikts, kas ir noziedzīgi nodarījumi saistībā ar seksuālu vardarbību pret bērniem, bērnu seksuālu izmantošanu un bērnu pornogrāfiju. Tajā noteiktas arī minimālās sankcijas.

• Saskaņība ar starptautiskajām saistībām

21 ES dalībvalsts ir ar 1998. gada protokolu grozītās 1989. gada Eiropas konvencijas par pārrobežu televīziju (CETS Nr. 132) līgumslēdzēja puse. Eiropas Savienība nav minētās konvencijas puse.

Konvencija ļauj līgumslēdzējām pusēm piemērot stingrākus vai detalizētākus noteikumus programmām, ko pārraida to piekritībā esošas raidorganizācijas.

Ņemot vērā, ka daži spēkā esošie *AVMSD* noteikumi ir mazāk stingri nekā konvencijas noteikumi, tām ES dalībvalstīm, kuras ir konvencijas līgumslēdzējas puses, īstenojot *AVMSD*, jau varētu rasties dažas atšķirības no citām ES dalībvalstīm attiecībā uz to starptautiskajām saistībām atkarībā no tā, vai tās ir konvencijas līgumslēdzējas puses. Tas attiecas arī uz dažiem šajā priekšlikumā ietvertiem grozījumiem, ar kuriem *AVMSD* tiktu iekļauti papildu noteikumi, kas ir mazāk stingri nekā konvencijas noteikumi.

AVMSD aptvertajos jautājumos Savienība ir ieguvusi ekskluzīvu kompetenci slēgt starptautiskus nolīgumus. Tādējādi no konvencijas izrietošu pienākumu izmaiņu dēļ būtu nepieciešama Savienības rīcība.

⁷ Eiropas Parlamenta un Padomes 2014. gada 3. aprīļa Direktīva 2014/40/ES par dalībvalstu normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz tabakas un saistīto izstrādājumu ražošanu, noformēšanu un pārdošanu un ar ko atceļ Direktīvu 2001/37/EK (OV L 127, 29.4.2014., 1. lpp.).

2. JURIDISKAIS PAMATS, SUBSIDIARITĀTE UN PROPORCIONALITĀTE

• Juridiskais pamats

AVMSD pamatojas uz ES pilnvarām koordinēt dalībvalstu likumus nolūkā nodrošināt brīvību sniegt pakalpojumus iekšējā tirgū (LESD 53. panta 1. punkts saistībā ar LESD 62. pantu).

• Subsidiaritāte (neekskluzīvas kompetences gadījumā)

Audiovizuālais tirgus aptver visu ES un nepārtraukti paplašinās, jo īpaši, pateicoties tiešsaistes pakalpojumu pieaugumam un tam, ka televīzijas kanāli kļūst internacionāli. 2013. gada beigās ES bija 5141 televīzijas kanāls (neskaitot vietējos kanālus un atvēlētu raidlaiku). Aptuveni 1989 no tiem bija paredzēti ārvalstu tirgiem (ES vai ārpus tās). Šis īpatsvars ir pieaudzis no 28 % 2009. gadā, kas bija direktīvas īstenošanas gads, līdz 38 % 2013. gadā. Attiecībā uz pieprasījumuvideo pakalpojumiem, 31 % no pieprasījumuvideo pakalpojumiem, kas vidēji pieejami dalībvalstī, ir iedibināti citā ES dalībvalstī (2015). Tas liecina, ka ES rīcība joprojām nodrošinās pievienoto vērtību.

Priekšlikums atbilst gan subsidiaritātes, gan proporcionalitātes principam, kopumā saglabājot minimālas saskaņošanas pieeju un uzlabojot atkāpju un apiešanas mehānismus. Tas ļaus dalībvalstīm ņemt vērā savus konkrētos apstākļus. Dalībvalstis faktiski ir pieņēmušas stingrākus noteikumus, jo īpaši attiecībā uz audiovizuālo mediju pakalpojumu definīciju, valsts regulētājiestāžu izveidi, Eiropas darbu popularizēšanu, nepilngadīgo aizsardzību un komercpaziņojumiem.

Tā kā AVMSD nodrošina minimālu saskaņošanu, spēkā esošos noteikumus var vienkāršot tikai ES līmenī.

Attiecībā uz AVMSD darbības jomas paplašināšanu, ietverot tajā video koplietošanas platformas, ES rīcība nodrošina konsekvenci ar pakalpojumiem, uz kuriem minētā direktīva jau attiecas. Maksimāla saskaņošana šajā jomā novērš jebkādu iespējamu turpmāku fragmentāciju, kas izrietētu no valstu rīcības.

• Proporcionalitāte

Kā minēts iepriekš, saglabājot esošo minimālās saskaņošanas pieeju un sadarbības mehānismus, šis priekšlikums atbildīs proporcionalitātes principam.

• Instrumenta izvēle

Ierosinātajā direktīvā ieteikta kopregulēšanas un pašregulēšanas izmantošana, jo īpaši attiecībā uz nepilngadīgo aizsardzību, cīņu pret naidīgu runu un komercpaziņojumiem. Tiek uzskatīts, ka šādi regulējumi ir plaši pieņemami galvenajām ieinteresētajām personām un nodrošina efektīvu izpildi.

3. EX POST IZVĒRTĒJUMU, APsiEŠANĀS AR IEINTERESĒTAJĀM PERSONĀM UN IETEKMES NOVĒRTĒJUMU REZULTĀTI

• Ex post izvērtējumi / spēkā esošo tiesību aktu atbilstības pārbaude

Vispārējs secinājums ir tāds, ka AVMSD mērķi joprojām ir aktuāli. Izvērtējumā tika secināts, ka izcelsmes valsts princips ir ļāvis attīstīties audiovizuālo mediju pakalpojumiem un nodrošinājis to brīvu apriti visā ES teritorijā, radījis juridisku noteiktību, kā arī samazinājis atbilstības nodrošināšanas izmaksas pakalpojumu sniedzējiem un nodrošinājis plašāku izvēli patērētājiem.

REFIT izvērtējumā ir secināts, ka ir iespējama vienkāršošana, jo īpaši to procedūru vienkāršošana, kuras atbalsta “izcelsmes valsts” principu (t. i., kritēriji, kas nosaka pakalpojumu sniedzēju piekritību un izņēmuma un sadarbības procedūras, konkrētos gadījumos ierobežojot uztveršanas un retranslācijas brīvību), un dažu komercpaziņojumu noteikumu vienkāršošana. Daži citi noteikumi vairs nav piemēroti politikas mērķu sasniegšanai, galvenokārt tirgus attīstības un skatīšanās paradumu izmaiņu dēļ. Direktīva tiek arī vienkāršota, saskaņojot noteikumus par nepilngadīgo aizsardzību televīzijas apraidē un pieprasījuma pakalpojumos.

- **Apspriešanās ar ieinteresētajām personām**

Komisija 2013. gadā publicēja Zaļo grāmatu⁸ „Gatavojoties pilnīgi konverģētai audiovizuālajai pasaulei. Izaugsme, radīšana un vērtības” un aicināja ieinteresētās personas paust savu viedokli par pārmaiņām mediju vidē un bezrobežu internetu, jo īpaši tirgus nosacījumu, savietojamības un infrastruktūras un ietekmes uz ES noteikumiem aspektā. Pēc Zaļās grāmatas publicēšanas saņemtie viedokļi ir ietverti atsauksmju dokumentā un saņemto atbilžu kopsavilkumā, ko Komisija publicēja 2014. gada septembrī⁹.

Ņemot vērā paredzēto *AVMSD* pārskatīšanu, Komisija rīkoja sabiedrisko apspriešanu¹⁰ ar nosaukumu “*AVMSD* — mediju regulējums 21. gadsimtam”, kas risinājās no 2015. gada 6. jūlija līdz 2015. gada 30. septembrim.

Galvenie rezultāti saistībā ar turpmākiem politikas variantiem bija šādi:

- ieinteresēto personu viedokļu konverģence attiecībā uz nepieciešamību veikt izmaiņas noteikumos par direktīvas piemērošanas jomu, lai gan starp ieinteresētajām personām nebija vienprātības un skaidrības par turpmāko virzību;
- viedokļu konverģence attiecībā uz nepieciešamību nodrošināt valstu regulatoru neatkarību;
- visu ieinteresēto personu atbalsts *status quo* saglabāšanai attiecībā uz izcelsmes valsts principu; obligātumu/atrodamību; pieejamību personām ar invaliditāti; noteikumiem par sabiedrībai nozīmīgiem notikumiem, īsām ziņu reportāžām un tiesībām uz atbildi;
- starp ieinteresētajām personām nav skaidras vienprātības par komercpaziņojumiem, nepilngadīgo aizsardzību un Eiropas darbu popularizēšanu.

Starp dažādām ieinteresēto personu grupām iezīmējušās šādas tendences:

- samērā liela daļa apraides nozares pārstāvju aicināja nodrošināt vienlīdzīgus konkurences apstākļus, vai nu regulējot jaunus pakalpojumus, vai arī/un nodrošinot esošo noteikumu lielāku elastību;
- patērētāju organizācijas aicināja stiprināt tos *AVMSD* noteikumus, kuru mērķis ir aizsargāt skatītājus, jo īpaši mazāk aizsargātos skatītājus;

⁸ <http://ec.europa.eu/digital-agenda/en/news/consultation-green-paper-preparing-fully-converged-audiovisual-world-growth-creation-and-values>

⁹ <https://ec.europa.eu/digital-agenda/en/news/publication-summaries-green-paper-replies>

¹⁰ <http://ec.europa.eu/digital-agenda/en/news/public-consultation-directive-201013eu-audiovisual-media-services-avmsd-media-framework-21st>

- interneta, sakaru un informācijas un komunikāciju tehnoloģiju (IKT) nozares aicināja atturēties no jauna regulējuma, lai saglabātu inovācijas;
- satura nozares pārstāvji aicināja stiprināt noteikumus, kuru mērķis ir popularizēt Eiropas darbus visos audiovizuālo mediju pakalpojumos.
- **Ekspertu atzinumu pieprasīšana un izmantošana**

Komisija izmantoja šādus ārējo ekspertu ieteikumus.

- **Citu ES iestāžu**, jo īpaši Eiropas Parlamenta¹¹, Padomes¹² un Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas¹³ un Reģionu komitejas¹⁴ politikas ieteikumus.
- **Datu vākšana par AVMSD izmaksām un ieguvumiem**¹⁵. Anketu izstrādāja dalībvalstu audiovizuālo regulatoru uzdevumgrupa, ko sasauca Eiropas Komisija. To iesniedza dalībvalstu regulatoriem Eiropas Audiovizuālo mediju pakalpojumu regulatoru grupā (*ERGA*¹⁶), attiecīgajām nozarēm un patērētāju organizācijām. Anketa tika nosūtīta 2015. gada maijā/jūnijā. Tajā tika jautāts par ieguvumiem un trūkumiem, ko rada daži AVMSD noteikumi, un tika mēģināts iegūt kvantitatīvus pierādījumus par gada ieņēmumiem vai tiešām un netiešām atbilstības nodrošināšanas izmaksām. Jautājumi aptvēra noteikumus šādās jomās:
 1. komercpaziņojumi;
 2. Eiropas darbi;
 3. nepilngadīgo aizsardzība;
 4. izcelsmes valsts princips.

Pārskata periods attiecībā uz kvantitatīvajiem jautājumiem bija no 2010. līdz 2014. gadam (ieskaitot).

Aptaujā tika saņemtas 107 atbildes: 40 no komerciālajām raidorganizācijām (38 %), 20 no sabiedriskajām raidorganizācijām (19 %), 18 no pieprasījumuvideo sniedzējiem (17 %), 12 no valstu apvienībām, kuras nodarbojas ar nepilngadīgo aizsardzību

¹¹ Trīs Eiropas Parlamenta pieņemti pašiniciatīvas ziņojumi. A) 2015. gada janvāris (vēl jāpieņem) "Ceļā uz digitālā vienotā tirgus aktu" (2015/2147(INI)); B) 2013. gada jūlijs, ziņojums "Hibrīdtelevīzija" (ziņotāja – Eiropas Parlamenta deputāte *Petra Kammerervert* (S&D, DE)), aicinot Komisiju izvērtēt, cik lielā mērā nepieciešams pārskatīt AVMSD, <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?type=TA&reference=P7-TA-2013-0329&language=EN&ring=A7-2013-0212>; C) 2014. gada marta ziņojums "Gatavojoties pilnīgi konverģētai audiovizuālajai pasaulei" (ziņotāja – Eiropas Parlamenta deputāte *Sabine Verheyen* (EPP, DE)), kurā aicināts pārskatīt AVMSD, <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?type=TA&reference=P7-TA-2014-0232&language=EN&ring=A7-2014-0057>.

¹² Jaunākais dokuments šajā jomā ir 2014. gadā ES Itālijas prezidentūras laikā pieņemtie Padomes secinājumi, kuros Komisija tiek aicināta "steidzami pabeigt Audiovizuālo mediju pakalpojumu direktīvas pārskatīšanu, ņemot vērā digitalizācijas ietekmē vērojamās straujās izmaiņas tehnoloģiju jomā un tirgū, un, balstoties uz šajā pārskatīšanā gūtajiem rezultātiem, pēc iespējas drīz, ievērojot subsidiaritātes principu, iesniegt atbilstīgu priekšlikumu par šīs direktīvas pārskatīšanu." http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/en/educ/145950.pdf.

¹³ 2013. gada septembrī pieņemtais atzinums par Zaļo grāmatu „Gatavojoties pilnīgi konverģētai audiovizuālajai pasaulei. Izaugsme, radīšana un vērtības”, <http://www.eesc.europa.eu/?i=portal.en-ten-opinions.28469>.

¹⁴ Reģionu komiteja 2015. gada 12.-14. oktobra plenārsēdē pieņēma pašiniciatīvas atzinumu par "Audiovizuālo mediju pakalpojumu direktīvas pārskatīšanu", saite tiks publicēta.

¹⁵ Tā kā sniegtās informācijas lielākā daļa ir konfidenciāla, šajā ietekme novērtējumā un REFIT tā ir izmantota apkopotā un anonimizētā veidā. Šā iemesla dēļ atbildes nav publicētas.

¹⁶ <http://ec.europa.eu/digital-agenda/en/news/commission-decision-establishing-european-regulators-group-audiovisual-media-services>

(12 %), 10 no valstu apvienībām, kas pārstāv neatkarīgos ražotājus (10 %), un 4 no patērētāju asociācijas (4 %). Atbildi sniedza arī viena raidorganizācijas pārstāvoša asociācija un viena asociācija, kas pārstāv reklāmas izvietotājus. Kopumā atbildes saņemtas no 19 dalībvalstu respondentiem.

- **Eiropas audiovizuālo plašsaziņas līdzekļu pakalpojumu regulatoru grupas (ERGA) pētījumi un viedokļi.** 2015. gada darba programmā ERGA apņēmas veikt analīzes un sniegt ziņojumus par četrām galvenajām tēmām, proti, audiovizuālo regulētājiestāžu neatkarību, priekšmetisko piekritību konverģējošā audiovizuālajā pasaulē, nepilngadīgo aizsardzību konverģējošā vidē, kā arī teritoriālās piekritības jautājuma risināšanu ES kontekstā. Ar katru jautājumu nodarbojās apakšgrupas, kuras ietvēra ERGA locekļus. Pirmie trīs ziņojumi 2015. gada decembrī tika pieņemti ar rakstisku procedūru (saskaņā ar ERGA reglamenta 11. pantu). Ziņojums par teritoriālo piekritību tiks pieņemts 2016. gadā.
- **Ārēji pētījumi**¹⁷ par alkohola reklāmas iedarbību, tiešsaistes tirgvedības ietekmi uz bērniem, audiovizuālo regulatoru neatkarību, pašregulēšanu, kopregulēšanu un standartizāciju:
 - **Pētījums par alkohola reklāmas iedarbību**, lai novērtētu, vai noteikumi par audiovizuāliem alkoholisko dzērienu komercpaziņojumiem ir nodrošinājuši nepilngadīgajiem nepieciešamo aizsardzības līmeni¹⁸.
 - **Pētījums par to, kā bērnu uzvedību ietekmē tirgvedība, izmantojot sociālos medijus, tiešsaistes spēles un mobilās lietotnes.** Galīgais ziņojums tiks publicēts 2016. gada maijā¹⁹.
 - **Pētījums par audiovizuālo regulatoru neatkarību**, atjauninot iepriekšēju pētījumu par regulētājiestāžu neatkarību. Tas sniedz pārskatu par jaunākajām izmaiņām un virzību dalībvalstīs un kandidātvalstīs attiecībā uz audiovizuālo mediju pakalpojumu regulētājiestāžu neatkarību un efektīvu darbību. Galīgais ziņojums tika publicēts²⁰ 2015. gada 8. decembrī.
 - **Pētījums par pašregulēšanu**, kurā tiek izvērtētas pašregulēšanas pieejas vairākās dalībvalstīs un kura mērķis ir sniegt informāciju par attiecīgām esošām shēmām un to efektivitāti. Galīgais ziņojums ir jāiesniedz 2016. gada otrajā ceturksnī.
- **Četri pētījumi par apsekojumu un datu vākšanu ietekmes novērtējuma vajadzībām** saistībā ar iespējamu jaunu AVMSD tiesību akta priekšlikumu, kas pasūtīts saskaņā ar Pamatlīgumu EAC-22-201²¹. Tie aptver: komercpaziņojumus, nepilngadīgo aizsardzību, kultūras daudzveidību un mediju brīvību/sabiedrības intereses un pieejamību personām ar invaliditāti. Pētījuma galīgo ziņojumu projekts Komisijai tiks nosūtīts 2016. gada otrajā ceturksnī.

¹⁷ <http://ted.europa.eu/udl?uri=TED:NOTICE:212396-2015:TEXT:EN:HTML&ticket=ST-1292379-SKem8OGQ1reJn1IxAZqVGSzP2zjXhYuZOoStsF8rBu0ZCOZKqO05NbMy9k6hQrTzIimWUTdcKGfvm49lhwu7y5m-Jj71zxYb8yr5J3R6eCTiGK-TqeqixAzhASPjqibmfnf8X5hXPzlpjWbUx9btUwoJzMau>

¹⁸ <https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/news/study-exposure-minors-alcohol-advertising-tv-and-online-services>

¹⁹

http://ec.europa.eu/consumers/consumer_evidence/behavioural_research/impact_media_marketing_study/index_en.htm

²⁰ <http://ec.europa.eu/digital-agenda/en/news/study-audiovisual-media-services>

²¹ <http://ted.europa.eu/udl?uri=TED:NOTICE:279501-2014:TEXT:EN:HTML>

- **Divi ziņojumu par Eiropas Audiovizuālo observatoriju (EAO)** ("Pētījums par datiem un informāciju par Audiovizuālo mediju pakalpojumu direktīvas (AVMSD) izmaksām un ieguvumiem")²² un "Pieprasījumi Eiropas Savienībā – attīstība 2014. un 2015. gadā"²³), ko veic saskaņā ar Pamatlīgumu PN/2011-27/A6. Šajos ziņojumos galvenā uzmanība tiek pievērsta šādiem jautājumiem:

- (1) auditoriju mērīšana;
- (2) tiešsaistes reklāma ES;
- (3) ES pieprasījumuvideo abonentu tirgus 2014. gadā;
- (4) filmu pamanāmība pieprasījuma pakalpojumos;
- (5) Eiropas daiļdarbu īpatsvars TV kanālu izlasē;
- (6) audiovizuālie pieprasījuma pakalpojumi, tostarp ieņēmumi un ieguldījumi oriģinālrādījumu veidošanā;
- (7) lineārie audiovizuālie pakalpojumi, tostarp ieņēmumi un ieguldījumi oriģinālrādījumu veidošanā.

• **Ietekmes novērtējums**

Ietekmes novērtējuma kopsavilkums un Regulējuma kontroles padomes pozitīvais atzinums ir pieejams Komisijas tīmekļa vietnē: XXX

Ir izskatīti šādi varianti (vēlamākais risinājums katrā iedaļā ir izcelts).

- (8) Varianti, kā risināt nepilngadīgo un patērētāju nepietiekamu aizsardzību video koplietošanas platformās.

A variants atbalsta paregulēšanu nepilngadīgo un patērētāju aizsargāšanai video koplietošanas platformās.

B variants nosaka līdzekļu izmantošanas pienākumu video koplietošanas platformās, lai aizsargātu nepilngadīgos un nepieļautu naidīgu runu, to īstenojot ar kopregulēšanu.

- (9) Varianti, kā risināt problēmu saistībā ar vienlīdzīgu konkurences apstākļu trūkumu un iekšējā tirgus nepilnībām.

a) Eiropas darbu popularizēšana

A variants paredz lielāku elastību gan televīzijas apraidei, gan pieprasījuma pakalpojumiem attiecībā uz to, kā tiek īstenots pienākums popularizēt Eiropas darbus.

B variants saglabā *status quo* attiecībā uz televīzijas apraidi un pastiprina noteikumus pieprasījuma pakalpojumu sniedzējiem.

b) Nepilngadīgo aizsardzība pieprasījuma pakalpojumos

A variants palielina nepilngadīgo aizsardzības līmeni audiovizuālo mediju pieprasījuma pakalpojumos, vienkāršo kaitējoša satura jēdzienu un veicina ES kopregulēšanu par satura deskriptoriem.

c) Izcelsmes valsts princips

²² <https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/news/study-data-and-information-costs-and-benefits-audiovisual-media-service-directive-avmsd>

²³ <https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/news/demand-audiovisual-markets-european-union-smart-20120028>

A variants vienkāršo un uzlabo piekritības noteikumus un sadarbības procedūras.

d) Regulatoru neatkarība

A variants paredz, ka dalībvalstīs jābūt neatkarīgai regulētājiestādei, un izvirza vairākas prasības to neatkarības un efektivitātes stiprināšanai. *ERGA* koordinācijas un padomdevējas loma tiek nostiprināta un ietverta *AVMSD*.

(10) Variants, kā risināt problēmu, ka noteikumi par komercpaziņojumiem vairs nav piemēroti mērķa sasniegšanai.

A variants padara dažus audiovizuālo komercpaziņojumu noteikumus elastīgākus.

Vēlamāko risinājumu kombinācija ir uzskatāma par tādu, kas ļauj sasniegt vislabāko līdzsvaru starp nepieciešamību ieviest elastību attiecībā uz pašreizējo regulējuma līmeni un nodrošināt patērētājiem pienācīgu aizsardzību.

No otras puses, nozare gūs labumu no elastīgākiem kvantitatīviem noteikumiem par komercpaziņojumiem. Izcelsmes valsts principa lielāks iedarbīgums un prasības nodrošināt regulatoru neatkarību uzlabotu uzņēmējdarbības vidi, kurā darbojas audiovizuālās jomas dalībnieki.

No otras puses, patērētājiem tiks garantēta augsta līmeņa aizsardzība ar *AVMSD* ierobežoto paplašināšanu, attiecinot to uz video koplietošanas platformām, un to prasību pastiprināšanu, kas attiecas uz pieprasījuma pakalpojumiem saistībā ar nepilngadīgo aizsardzību. Patērētāji varēs arī pieprasījuma pakalpojumos plašāk piekļūt Eiropas darbiem.

Visos variantos attiecīgos gadījumos ir ņemts vērā, ka nozarei vajadzīga elastība, šajā nolūkā apsverot iespējamu īstenošanu ar pašregulēšanu un/vai kopregulēšanu (piemērošanas joma, informācija par kaitējošu saturu).

Vairums variantu cits citu papildina. Piemēram, regulatoru neatkarība būs ārkārtīgi svarīga, ja dalībvalstīs nolems uzticēt tiem piemērot jaunos noteikumus par video koplietošanas platformām. Tas, ka potenciāli pieaugs audiovizuālo mediju pakalpojumu sniedzēju ienākumi, ko veicinās kvantitatīvo noteikumu par reklāmu lielāka elastība, sniegs iespēju vairāk ieguldīt Eiropas darbu veidošanā.

Risinājumu kombinācija nodrošina vienlīdzīgākus konkurences apstākļus dažādajiem dalībniekiem audiovizuālo mediju pakalpojumu tirgū. Tas tiek īstenots, piemēram, paaugstinot noteiktas prasības par pieprasījuma pakalpojumiem un video koplietošanas platformām attiecībā uz patērētāju aizsardzību vai Eiropas darbu popularizēšanu, vienlaikus nodrošinot lielāku elastību televīzijas apraides pakalpojumiem attiecībā uz dažiem noteikumiem par komercpaziņojumiem.

- **Normatīvā atbilstība un vienkāršošana**

Ex post izvērtējumā komercpaziņojumi atzīti par vienu no jomām, kurā varētu palielināt elastību, jo īpaši attiecībā uz televīzijas raidorganizācijām.

Televīzijas apraides tirgus ir attīstījies, un ir radusies nepieciešamība pēc lielākas elastības attiecībā uz audiovizuālajiem komercpaziņojumiem, jo īpaši – kvantitatīviem noteikumiem attiecībā uz lineāriem audiovizuālo mediju pakalpojumiem, produktu izvietojumu un sponsorēšanu. Jaunu pakalpojumu, tostarp bezreklāmas pakalpojumu, rašanās ir radījusi lielākas izvēles iespējas skatītājiem, kuri var viegli pāriet uz alternatīviem piedāvājumiem. Produktu izvietojuma mediju pakalpojumu sniedzējiem var ļaut gūt ievērojamus papildu līdzekļus. Tiesiskais regulējums ir jāpielāgo šim jaunajam kontekstam, proti, ar lielāku

elastību attiecībā uz noteikumiem par apraides pakalpojumiem. Ņemot vērā iepriekš minēto, šis priekšlikums pieļauj (noteiktos apstākļos) produktu izvietojumu un ievieš lielāku elastību attiecībā uz kvantitatīvajiem noteikumiem. Vienaļikus priekšlikumā ir ņemti vērā apkopotie pierādījumi²⁴ par to, ka produktu izvietojuma var ietekmēt bērnus, un tiek saglabāti noteikumi, kam jāierobežo viņu saskarsme ar šādu saturu.

Sagaidāms, ka pakalpojumu sniedzēju iespējamie ietaupījumi nebūs ievērojami. Reklāmas grafiks ir apraides programmas pamatsastāvdaļa, un *AVMSD* noteiktie kvantitatīvie noteikumi ir tikai neliela daļa no daudziem parametriem, ko ņem vērā televīzijas programmu veidošanas stratēģijās, lai optimizētu auditoriju un ieņēmumus. Izmaksas, kas saistītas ar raidījumu programmas sastādīšanu, tostarp IT izmaksas, ir "kā ierasts", t. i., tās ir izmaksas, kas rodas arī bez *AVMSD*.

Valsts regulētājiestādēm nerastos papildu administratīvās izmaksas. Patlaban regulatoru uzraudzības un izpildes darbības attiecībā uz televīzijas reklāmas ierobežojumu, proti, 20 % stundā, ir līdz EUR 1 miljonom²⁵. Attiecībā uz produktu izvietojuma un sponsorēšanas noteikumiem šīs izmaksas ir attiecīgi EUR 2,2 miljoni un EUR 2,1 miljons gadā ES līmenī²⁶. Tā kā būtisku šo izmaksu daļu veido subjektīvu kritēriju piemērošana, piemēram, produkta izvietojuma pārmerīga pamanāmība, regulatori noteikti pazeminās savas pašreizējās izmaksas. Tomēr nav iespējams precīzi noteikt šos izmaksu ietaupījumus.

Attiecībā uz mazajiem un vidējiem uzņēmumiem (MVU) un mikrouzņēmumiem priekšlikumā ir paredzētas iespējamās atkāpes no noteikumiem, kas saistīti ar Eiropas darbu popularizēšanu. Dalībvalstīm būtu atļauts ieviest izņēmumus attiecībā uz tematiskiem vai šauram skatītāju lokam paredzētiem audiovizuālo mediju pakalpojumiem.

Attiecībā uz noteikumiem, kas vērsti uz patērētāju, tostarp nepilngadīgo, aizsardzību, priekšlikumā nav paredzēti nekādi izņēmumi MVU un mikrouzņēmumiem, jo tās ir ārkārtīgi svarīgas jomas.

- **Pamattiesības**

Priekšlikumā ir arī pilnībā ievērotas pamattiesības un principi, kas atzīti Eiropas Savienības Pamattiesību hartā, jo īpaši tiesības uz privātās un ģimenes dzīves neaizskaramību un personas datu aizsardzību (7. un 8. pants), vārda un informācijas brīvība (11. pants), darījumdarbības brīvība (16. pants) un diskriminācijas aizliegums (21. pants), bērnu tiesības (24. pants) un tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību un taisnīgu tiesu (47. pants).

4. IETEKME UZ BUDŽETU

Priekšlikums neietekmē ES budžetu.

²⁴ Pētījums par to, kā tirgvedība, izmantojot sociālos medijus, tiešsaistes spēles un mobilās lietotnes, ietekmē bērnu uzvedību, Eiropas Komisija: http://ec.europa.eu/consumers/consumer_evidence/behavioural_research/impact_media_marketing_study/index_en.htm

²⁵ Pētījums par regulējumu attiecībā uz reklāmas noteikumu uzraudzību saskaņā ar *AVMSD*. Tas pamatojas uz pašreizējo vidējo vērtību 1 ES iedibināta lineāra pakalpojumu sniedzēja uzraudzībai (ar *PPP* korekciju), ko iegūst no regulatīvo izmaksu parauga 7 dalībvalstīs, ko var uzskatīt par reprezentatīvu paraugu dažādām pieejām regulatīvos pienākumus izpildei attiecībā uz kvantitatīvo noteikumu uzraudzību un izpildi. Turklāt tiek pieņemts, ka regulatori savus regulatīvos pasākumus vērš galvenokārt uz tādiem lineāriem pakalpojumiem, kuru auditorijas īpatsvars pārsniedz 0,5 %.

²⁶ Pētījums par regulējumu attiecībā uz reklāmas noteikumu uzraudzību saskaņā ar *AVMSD*.

5. CITI ELEMENTI

• **Īstenošanas plāni un uzraudzības, novērtēšanas un ziņošanas kārtība**

Īstenošanas uzraudzību turpinās nodrošināt Komisija, pamatojoties uz:

- Komisijas ziņojumiem par direktīvas piemērošanu kopumā, divus gadus pēc direktīvas pieņemšanas un pēc tam reizi trijos gados;
- ziņojumiem reizi divos gados par to noteikumu piemērošanu, kas saistīti ar Eiropas darbu popularizēšanu (televīzijas apraidēs un pieprasījuma pakalpojumos);
- noteikumu par video koplietošanas platformu ieviešanas uzraudzību, pamatojoties uz neatkarīgu pētījumu, kas veikts pēc transponēšanas;
- noteikuma par satura deskriptoru nepilngadīgo aizsardzībai ieviešanas uzraudzību;

• **Skaidrojošie dokumenti (direktīvām)**

Neattiecas.

• **Konkrēto priekšlikuma noteikumu detalizēts skaidrojums**

Izcelsmes valsts princips mediju pakalpojumu sniedzējiem tiek saglabāts un nostiprināts, vienkāršojot noteikumus, ar kuriem nosaka, kuras valsts piekritībā tie atrodas, un uzlabojot atkāpes mehānismus izņēmumu gadījumos.

Grozītā direktīva joprojām būs balstīta uz minimālu saskaņošanu. Tomēr tiek mēģināts nodrošināt lielāku saskaņotības pakāpi, nostiprinot audiovizuālo regulatoru neatkarību. Tas ir svarīgs jauninājums, ņemot vērā svarīgo nozīmi, kāda regulatoriem ir iekšējā tirgus veidošanas un saglabāšanas jomā. Turklāt tas ir ļoti svarīgi, lai garantētu mediju plurālismu. Priekšlikums stiprina Eiropas Audiovizuālo mediju pakalpojumu regulatoru grupas (*ERGA*) lomu, piešķirot tai vairāk uzdevumu, kad tā konsultē un palīdz Komisijai konsekventi īstenot direktīvu visās dalībvalstīs. Tādējādi, kad direktīva stāsies spēkā, Komisijas 2014. gada 3. februāra lēmums, ar ko izveido Eiropas audiovizuālo plašsaziņas līdzekļu pakalpojumu regulatoru grupu, tiks atcelts.

Pašreiz spēkā esošās direktīvas 7. pants tiek svītrots, ņemot vērā to, ka ierosinātais Eiropas tiesību akts par pieejamību jau paredz stingrākas vispārējas pieejamības prasības mediju pakalpojumu sniedzējiem.

Attiecībā uz nepilngadīgo aizsardzību pārskatītā direktīva paredz saskaņot aizsardzības standartus televīzijas apraidē un pieprasījuma pakalpojumos. Tās 12. pantā noteikts, ka raidījumus, kas var kaitēt nepilngadīgo fiziskajai, garīgajai vai tikumiskajai attīstībai, dara pieejamus vienīgi tādā veidā, lai nodrošinātu, ka nepilngadīgie parastos apstākļos tos nedzirdētu un neredzētu. Tas attiecas gan uz televīzijas raidorganizāciju raidījumiem, gan pieprasījuma pakalpojumu mediju pakalpojumu sniedzēju nodrošinātiem raidījumiem. Ņemot vērā šādu saskaņošanu, pašreiz spēkā esošās direktīvas 27. pantu (kas attiecas tikai uz televīzijas apraidi) svītro.

Pārskatītā direktīva rada vienlīdzīgākus konkurences apstākļus Eiropas darbu popularizēšanas jomā, nosakot pieprasījuma pakalpojumu sniedzējiem pienākumu savos katalogos rezervēt vismaz 20 % Eiropas darbiem un nodrošināt šādu darbu pienācīgu pamanāmību (13. pants). Turklāt 13. pants ļaus dalībvalstīm noteikt pieprasījuma pakalpojumu sniedzējiem finanšu iemaksas (tiešas investīcijas vai maksājumi, ko piešķir valstu kino fondiem) savā piekritībā, kā arī – noteiktos apstākļos – noteikt šādas iemaksas citā dalībvalstī iedibinātiem pakalpojumu sniedzējiem, kuru mērķauditorija ir attiecīgā dalībvalsts. Lai nodrošinātu, ka pienākumi popularizēt Eiropas darbus neapdraud tirgus attīstību, un lai ļautu tirgū ienākt

jauniem dalībniekiem, šādām prasībām nevajadzētu attiekties uz uzņēmumiem, kuru klātbūtne tirgū nav būtiska. Tas jo īpaši attiecas uz uzņēmumiem ar zemu apgrozījumu.

Šajā priekšlikumā līdzsvars starp konkurētspēju un patērētāju aizsardzību tiek panākts, no vienas puses, nosakot lielāku elastību visiem audiovizuālo mediju pakalpojumiem attiecībā uz produktu izvietojumu un sponsorēšanu un lielāku elastību televīzijas apraidei. Apjoma ierobežojums vienā stundā ir aizstāts ar dienas ierobežojumu, proti, 20 % reklāmas laika posmā no 07:00 līdz 23:00 (23. pants). Televīzijas filmas, kinematogrāfijas darbus un ziņas varēs pārtraukt biežāk (20. pants), un būtu pieļaujama atsevišķa reklāma un televēkals (19. pants). No otras puses, jaunajā direktīvā būs arī stingrāki noteikumi, lai aizsargātu nepilngadīgos no nepiemērotiem audiovizuāliem komercpaziņojumiem par pārtiku ar augstu tauku, sāls/nātrija un cukura saturu un alkoholiskajiem dzērieniem, ja nepieciešams, šajā nolūkā veicinot rīcības kodeksu ES līmenī (9. panta 2. un 4. punkts).

Vēl viens jauns elements ir direktīvas darbības jomas paplašināšana, lai attiecībā uz dažiem aspektiem ietvertu tādu video koplietošanas platformu pakalpojumus, kas nav redakcionāli atbildīgi platformās glabāto saturu, bet, izmantojot dažādus līdzekļus, organizē šādu saturu.

Ar grozīto direktīvu dalībvalstīm tiktu ieviests pienākums nodrošināt, lai to atbildības jomā esošie video koplietošanas platformu sniedzēji, vēlams, izmantojot kopregulēšanu, īstenotu pienācīgus pasākumus, lai: i) aizsargātu nepilngadīgos no kaitīga satura; un ii) aizsargātu visus iedzīvotājus no kūdīšanas uz vardarbību vai naida kurināšanas. Priekšlikumā ir noteikts, ko šie pasākumi katrā atsevišķā gadījumā pēc vajadzības var ietvert. Šāda sistēma būtu saderīga ar mitināšanas pakalpojumu sniedzēju atbrīvošanu no atbildības, kas noteikta Direktīvas par elektronisko tirdzniecību 14. pantā, tiktāl, cik šis noteikums piemērojams katrā konkrētajā gadījumā, jo šie pienākumi ir saistīti ar pakalpojuma sniedzēja pienākumiem organizatoriskajā jomā un nenozīmē atbildību par jebkādu nelegālu informāciju, kas kā tāda tiek glabāta platformā.

Dalībvalstīm joprojām ir saistoši Direktīvas par elektronisko tirdzniecību noteikumi. Tādējādi tām netiktu ļauts noteikt pakalpojumu sniedzējiem nekādus vispārējus pienākumus uzraudzīt saturu vai aktīvi iesaistīties faktu vākšanā, tomēr neizslēdzot uzraudzības prasību noteikšanu īpašos gadījumos (Direktīvas par elektronisko tirdzniecību 15. pants).

Dalībvalstīm nebūtu atļauts to piekritībā esošiem video koplietošanas platformu sniedzējiem pieprasīt piemērot stingrākus pasākumus nekā tie, kas noteikti grozītajā direktīvā. Tas neskar nekādus pasākumus, kurus dalībvalstis drīkst piemērot saskaņā ar Direktīvu 2000/31/EK attiecībā uz platformās glabātu nelegālu saturu.

Turklāt netiek skarts arī Direktīvas 2011/93/ES 25. pants, kas nosaka, ka dalībvalstīm ir jāveic pasākumi pret tīmekļa vietnēm, kas satur vai izplata bērnu pornogrāfiju. Jo īpaši tajā ir paredzēts, ka dalībvalstis drīkst veikt pasākumus, lai bloķētu piekļuvi tīmekļa vietnēm, kurās ir bērnu pornogrāfija vai caur kurām to izplata interneta lietotājiem to teritorijā, šādu pasākumu veikšanā ievērojot drošības pasākumus, lai nodrošinātu to pārredzamību, nepieciešamību un samērīgumu, kā arī iespēju izmantot tiesiskās aizsardzības līdzekļus.

Attiecībā uz informācijas sabiedrības pakalpojumiem, ko sniedz no citas dalībvalsts, Direktīvā par elektronisko tirdzniecību ir noteikts princips par izcelsmes valsti, kuram iespējami vairāki izņēmumi (3. pants). Šī sistēma turpinās attiekties uz video koplietošanas platformu sniedzējiem. Priekšlikuma mērķis ir nodrošināt, ka tie paši noteikumi attiecas arī uz tādiem pakalpojumu sniedzējiem, kuri nav iedibināti kādā dalībvalstī, bet kuriem ir mātesuzņēmums, meitasuzņēmums vai tā paša koncerna cita sabiedrība, kura ir iedibināta šajā dalībvalstī.

Komisija ar *ERGA* atbalstu veicinātu rīcības kodeksa koordinēšanu ES līmenī. Turklāt sūdzību un pārsūdzību mehānisms būtu jāparedz valsts līmenī.

Priekšlikums

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA,

ar ko, ņemot vērā mainīgos tirgus apstākļus, groza Direktīvu 2010/13/ES par to, lai koordinētu dažus dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos paredzētus noteikumus par audiovizuālo mediju pakalpojumu sniegšanu

(Dokuments attiecas uz EEZ)

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 53. panta 1. punktu un 62. pantu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc leģislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru,

tā kā:

- (1) Pēdējais būtiskais grozījums Padomes Direktīvā 89/552/EEK²⁷, kura pēc tam kodificēta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2010/13/ES²⁸, tika ieviests 2007. gadā, pieņemot Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2007/65/EK²⁹. Kopš tā laika audiovizuālo mediju pakalpojumu tirgus ir strauji un ievērojami attīstījies. Tehnikas attīstība ļauj piedāvāt lietotājiem jauna veida pakalpojumus un iespējas. Arī skatīšanās paradumi ir ievērojami mainījušies. Īpaši tas attiecas uz jaunāko paaudžu skatītājiem. Lai gan televizors joprojām ir svarīga audiovizuālo materiālu koplietošanas ierīce, daudzi lietotāji audiovizuālos materiālus tagad skatās arī citās, pārnēsājamās ierīcēs. Tradicionālajam televīzijas saturam joprojām ir nozīmīgs īpatsvars ikdienas vidējā skatīšanās laikā. Tomēr aizvien nozīmīgāks kļūst jauna veida saturs, piemēram, īsi video vai lietotāju radīts saturs, kā arī tirgū ir nostiprinājušies jauni dalībnieki, tostarp pieprasījumvideo pakalpojumu sniedzēji un video koplietošanas platformas.
- (2) Komisija 2015. gada 6. maijā pieņēma “Digitālo vienoto tirgus stratēģiju Eiropai”³⁰, kurā tā paziņoja par Direktīvas 2010/13/ES pārskatīšanu.

²⁷ Padomes 1989. gada 3. oktobra Direktīva 89/552/EEK par dažu audiovizuālo mediju pakalpojumu sniegšanas noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos (Audiovizuālo mediju pakalpojumu direktīva) (OV L 298, 17.10.1989., 23. lpp.).

²⁸ Eiropas Parlamenta un Padomes 2010. gada 10. marta Direktīva 2010/13/ES par to, lai koordinētu dažus dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos paredzētus noteikumus par audiovizuālo mediju pakalpojumu sniegšanu (Audiovizuālo mediju pakalpojumu direktīva) (OV L 95, 15.4.2010., 1. lpp.).

²⁹ Eiropas Parlamenta un Padomes 2007. gada 11. decembra Direktīva 2007/65/EK, ar ko groza Padomes Direktīvu 89/552/EEK par dažu tādu televīzijas raidījumu veidošanas un apraides noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos (OV L 332, 18.12.2007., 27. lpp.).

³⁰ COM(2015) 192 final.

- (3) Direktīvu 2010/13/ES vajadzētu turpināt piemērot tikai tiem pakalpojumiem, kuru galvenais mērķis ir nodrošināt informatīvus, izklaidējošus vai izglītojošus raidījumus. Galvenā mērķa prasību vajadzētu uzskatīt par izpildītu arī tad, ja pakalpojumam ir audiovizuāls saturs un forma, kas ir nošķirama no pakalpojumu sniedzēja pamatdarbības veida, piemēram, tiešsaistes laikraksti ar atsevišķām daļām, kurās pieejamas audiovizuālas programmas vai lietotāju sagatavoti videomateriāli, ja šīs daļas var uzskatīt par nošķiramām no to pamatdarbības veida. Sociālo mediju pakalpojumi netiek ietverti, ja vien tie nesniedz pakalpojumus, ko aptver video koplietošanas platformu definīcija. Būtu jāuzskata, ka pakalpojums ir tikai pamatdarbības nenošķirams papildinājums, ja ir saikne starp audiovizuālo piedāvājumu un pamatdarbību. Tādējādi kanāli vai jebkādi citi audiovizuālie pakalpojumi, par kuriem redakcionāli atbildīgs ir pakalpojuma sniedzējs, var paši par sevi būt audiovizuālo mediju pakalpojumi, pa ja tos piedāvā video koplietošanas platformā, kuras raksturīga iezīme ir redakcionālās atbildības neesamība. Šādos gadījumos pakalpojumu sniedzējiem ar redakcionālo atbildību būs jāievēro šīs direktīvas prasības.
- (4) Lai nodrošinātu šīs direktīvas efektīvu īstenošanu, ir svarīgi, lai dalībvalstis vestu savā piekritībā esošo audiovizuālo mediju pakalpojumu sniedzēju un video koplietošanas platformu sniedzēju uzskaiti un regulāri nosūtītu šos datus savai kompetentajai neatkarīgajai regulētājiestādei un Komisijai. Šajos datos būtu jāiekļauj informācija par kritērijiem, pēc kuriem noteikta piekritība.
- (5) Piekritības noteikšanai ir jānovērtē faktiskās situācijas, ņemot vērā Direktīvā 2010/13/ES noteiktos kritērijus. Šādu faktisko situāciju novērtēšana var novest pie pretrunīgiem rezultātiem. Piemērojot sadarbības procedūras, kas noteiktas Direktīvas 2010/13/ES 3. un 4. pantā, ir svarīgi, lai Komisija savus konstatējumus varētu balstīt uz drošticamiem faktiem. Tāpēc Eiropas Audiovizuālo mediju pakalpojumu regulatoru grupu (*ERGA*) vajadzētu pilnvarot sniegt atzinumus par piekritību pēc Komisijas pieprasījuma.
- (6) Procedūrām un nosacījumiem, kas ierobežo brīvību sniegt un saņemt pakalpojumus, vajadzētu būt vienādiem attiecībā uz lineāriem un nelineāriem pakalpojumiem.
- (7) Paziņojumā Eiropas Parlamentam un Padomei “Labāks regulējums labāku rezultātu sasniegšanai — ES programma”³¹ Komisija uzsvēra, ka, apsverot politikas risinājumus, tā apsvērs tādu gan regulatīvu, gan rūpīgi izstrādātu neregulatīvu līdzekļu izmantošanu, kas pamatojas uz prakses kopienu un labākas pašregulēšanas un kopregulēšanas principiem³². Ir pierādījies, ka vairāki kodeksi, kas noteikti direktīvas koordinētajās jomās, ir labi izstrādāti saskaņā ar labākas pašregulēšanas un kopregulēšanas principiem. Tiesiskā regulējuma atbalsta mehānisma esība tiek uzskatīta par svarīgu faktoru, kas veicinājis pašregulēšanas un kopregulēšanas kodeksa ievērošanu. Tāpat ir svarīgi, lai kodeksi noteiktu konkrētus mērķus un uzdevumus, tādējādi nodrošinot to sasniegšanas regulāru, pārredzamu un neatkarīgu uzraudzību un novērtēšanu. Pakāpeniskas sankcijas, kurās tiek saglabāts proporcionalitātes elements, parasti uzskata par efektīvu pieeju shēmas īstenošanai. Šie principi būtu jāievēro pašregulēšanas un kopregulēšanas kodeksos, ko pieņem direktīvas koordinētajās jomās.

³¹ COM(2015) 215 final

³² <https://ec.europa.eu/digital-single-market/communities/better-self-and-co-regulation>

- (8) Lai nodrošinātu konsekvenci un skaidrību uzņēmumiem un dalībvalstu iestādēm, jēdzienu „naida kurināšana” būtu pienācīgā mērā jāsaskaņo ar definīciju Padomes 2008. gada 28. novembra Pamatlēmumā 2008/913/JHA par krimināltiesību izmantošanu cīņā pret noteiktiem rasisma un ksenofobijas veidiem un izpausmēm, kurā naidīga runa definēta kā „publiska kūdīšana uz vardarbību vai naida kurināšana”. Tam vajadzētu ietvert kūdīšanas uz vardarbību vai naida kurināšanas pamatojuma saskaņošanu.
- (9) Lai ļautu skatītājiem, tostarp vecākiem un nepilngadīgajiem, pieņemt uz informāciju balstītus lēmumus par skatāmo saturu, audiovizuālo mediju pakalpojumu sniedzējiem ir jāsniedz pietiekama informācija par saturu, kas var kaitēt nepilngadīgo fiziskajai, garīgajai vai tikumiskajai attīstībai. To varētu panākt, piemēram, izmantojot satura deksriptoru sistēmu, ar ko norāda satura veidu. Satura deksriptorus varētu sniegt rakstiski, grafiski vai akustiski.
- (10) Saistībā ar pārtikas reklāmu televīzijā bērniem ir dažas plaši atzītas uztura pamatnostādnes valstu un starptautiskā mērogā, piemēram, PVO Eiropas reģionālā biroja uzturvielu sastāva modelis, kas paredzētas, lai diferencētu pārtiku, pamatojoties uz uzturvielu sastāvu tajā. Būtu jāmudina dalībvalstis nodrošināt, ka pašregulēšanas un kopregulēšanas rīcības kodeksi tiek izmantoti, lai efektīvi samazinātu bērnu un nepilngadīgo pakļaušanu audiovizuāliem komercpaziņojumiem par tādu pārtiku un dzērieniem, kuros ir augsts sāls, cukura vai tauku saturs vai kura kā citādi neatbilst šīm valsts vai starptautiskajām uztura pamatnostādnēm.
- (11) Tāpat arī dalībvalstis būtu jāmudina nodrošināt pašregulēšanas un kopregulēšanas rīcības kodeksu izmantošanu tā, lai tiktu efektīvi samazināta bērnu un nepilngadīgo pakļaušana audiovizuāliem komercpaziņojumiem par alkoholiskajiem dzērieniem. Savienībā un valstu līmenī ir dažas kopregulēšanas un pašregulēšanas sistēmas, kas attiecas uz alkoholisko dzērienu saprātīgu tirgvedību, tostarp audiovizuālos komercpaziņojumus. Šīs sistēmas būtu jāveicina arī turpmāk, jo īpaši tās, kuru mērķis ir nodrošināt, lai alkoholisku dzērienu audiovizuālus komercpaziņojumus pavadītu paziņojumi, ka alkohols jālieto prātīgi.
- (12) Lai novāktu šķēršļus pārrobežu pakalpojumu brīvībai aprītei Savienībā, ir nepieciešams nodrošināt tādu pašregulēšanas un kopregulēšanas pasākumu efektivitāti, kuru galvenais mērķis ir aizsargāt patērētājus vai sabiedrības veselību. Labi īstenoti un uzraudzīti, rīcības kodeksi Savienības līmenī varētu būt labs līdzeklis labāk saskaņotas un efektīvākas pieejas nodrošināšanai.
- (13) Televīzijas apraides tirgus ir mainījies, un ir vajadzīga lielāka elastība attiecībā uz audiovizuālajiem komercpaziņojumiem, it īpaši, kvantitatīvi noteikumi par lineārajiem audiovizuālo mediju pakalpojumiem, produktu izvietošanu un sponsorēšanu. Jaunu pakalpojumu rašanās, tostarp bez reklāmas, ir devusi plašāku izvēli skatītājiem, kas var viegli pārslēgties uz alternatīviem piedāvājumiem.
- (14) Sponsorēšana ir būtisks audiovizuālo mediju pakalpojumu vai raidījumu finansēšanas līdzeklis, kas tajā pašā laikā popularizē juridiskās vai fiziskās personas nosaukumu vai vārdu, preču zīmi, tēlu, darbību vai produktus. Tādējādi, lai sponsorēšana reklāmdevējiem un audiovizuālo mediju pakalpojumu sniedzējiem varētu būt vērtīgs reklāmas tehniskais paņēmiens, sponsorēšanas paziņojumos var būt veicinošas norādes uz sponsora precēm vai pakalpojumiem bez tieša mudinājuma preces un pakalpojumus iegādāties. Sponsorēšanas paziņojumiem būtu jāturpina skaidri informēt skatītājus par sponsorēšanas līguma esību. Sponsorēto raidījumu saturu nedrīkstētu ietekmēt tā, ka tas iespaidotu audiovizuālo mediju pakalpojumu sniedzēja redakcionālo neatkarību.

- (15) Produktu izvietojanas liberalizācija nav devusi gaidīto šā audiovizuālā komercpaziņojuma veida ieviešanos. Proti, vispārējais produktu izvietojanas aizliegums ar dažiem izņēmumiem nav radījis audiovizuālo mediju pakalpojumu sniedzējiem juridisku noteiktību. Tāpēc produktu izvietojana būtu ar izņēmumiem atļaujama visos audiovizuālo mediju pakalpojumos.
- (16) Produktu izvietojana nebūtu pieņemama ziņu un aktuālo notikumu raidījumos, patērētāju tiesību aizsardzības raidījumos, reliģiskos raidījumos un raidījumos ar plašu bērnu auditoriju. Konkrēti, ir liecības, ka produktu izvietojana un iegultās reklāmas var ietekmēt bērnu rīcību, jo bērni bieži neprot atšķirt komerciālo saturu. Tādēļ ir jāturpina aizliegt produktu izvietojanu raidījumos ar ievērojamu bērnu auditoriju. Patērētāju tiesību aizsardzības raidījumiem dod padomus vai sniedz pārskatu par preču un pakalpojumu iegādi. Atļaujot produktu izvietojanu tādos raidījumos, skatītājiem, kuri tajos cer sagaidīt patiesu un godīgu pārskatu par produktiem vai pakalpojumiem, zustu robeža starp reklāmu un redakcionālo saturu.
- (17) Praksē izrādījies grūti piemērot noteikumu, ka produktam nedrīkst piešķirt nepelnītu pamanāmību. Tas arī ierobežo produktu izvietojanas ieviešanos, jo pēc definīcijas tajā zināmā mērā vajadzīga ievērojama izrādīšana, lai tā spētu radīt vērtību. Tāpēc prasības raidījumiem, kuros ir produktu izvietojana, būtu jākoncentrē uz skatītāju skaidru informēšanu par produktu izvietojanas esību un uz audiovizuālo mediju pakalpojumu sniedzēja redakcionālās neatkarības neietekmēšanu.
- (18) Tā kā jaunu pakalpojumu skaita palielināšanās skatītājiem ir paplašinājusi izvēli, raidorganizācijām tiek dota lielāka elastība iestarpināt reklāmu un televeikalu, kur tas pārmērīgi nekaitē raidījuma viengabalainībai. Tomēr, lai nosargātu Eiropas televīzijas vides īpatnības, pārtraukumiem kinematogrāfiskajos darbos un televīzijas filmās, kā arī dažu tādu kategoriju raidījumos, kam joprojām nepieciešama īpaša aizsardzība, ir jāpaliek ierobežotiem.
- (19) Lai arī šī direktīva nepalielina kopējo pieļaujamo reklāmas raidlaiku laikā no 7:00 līdz 23:00, ir svarīgi, lai raidorganizācijām būtu lielāka elastība un spēja izlemt, kad izvietot reklāmu, lai maksimizētu reklāmdevēju pieprasījumu un skatītāju plūsmu. Tādējādi būtu jāatceļ stundu ierobežojums un reklāmai laikā no 7:00 līdz 23:00 jāievieš ierobežojums 20 % vienā dienā.
- (20) Daudzas raidorganizācijas ietilpst lielākos mediju koncernos, un to sludinājumi attiecas ne tikai uz pašu raidījumiem un palīgproduktiem, ko tieši atvasina no šiem raidījumiem, bet arī uz citu tā paša mediju koncerna sabiedrību raidījumiem. Raidlaiks, ko atvēl raidorganizācijas sludinājumiem par citu tā paša mediju koncerna sabiedrību raidījumiem, nebūtu iekļaujams diennakts maksimālajā raidlaikā, ko drīkst atvēlēt reklāmai un televeikalam.
- (21) Audiovizuālo mediju pieprasījumpakalpojumu sniedzējiem būtu jāveicina Eiropas darbu veidošana un izplatīšana, nodrošinot, ka to katalogos ir Eiropas darbu minimālā daļa un ka šie darbi ir pietiekami pamanāmi.
- (22) Lai Eiropas darbiem nodrošinātu adekvātu ieguldījumu apjomu, dalībvalstīm būtu jāvar uzlikt finansiālus pienākumus to teritorijā iedibinātiem pieprasījumpakalpojumu sniedzējiem. Šie pienākumi var izpausties kā tiesas iemaksas Eiropas darbu veidošanā un to tiesību iegūšanā. Dalībvalstis varētu arī uzlikt nodevas, kas iemaksājamas fondā, pamatojoties uz ieņēmumiem, kas gūti ar pieprasījumpakalpojumiem, ko sniedz to teritorijā un kas ir vērsti uz tās auditoriju. Šī direktīva skaidri nosaka, ka, ņemot vērā tiešo saikni starp finansiāliem pienākumiem un dalībvalstu atšķirīgo kultūras politiku,

dalībvalstīm ir atļauts tādus finansiālus pienākumus uzlikt arī citās valstīs iedibinātiem pieprasījuma pakalpojumu sniedzējiem, kuru darbība vērsta uz to teritoriju. Šajā gadījumā finansiāli pienākumi attiektos tikai uz ieņēmumiem no auditorijas attiecīgajā dalībvalstī.

- (23) Novērtējot katrā gadījumā atsevišķi, vai audiovizuālo mediju pieprasījuma pakalpojuma sniedzējs, kas iedibināts citā dalībvalstī, vēršas pie auditorijas dalībvalsts teritorijā, dalībvalsts atsaucas uz tādiem rādītājiem kā reklāmas vai citi veicināšanas pasākumi, kas konkrēti adresēti klientiem tās teritorijā, pakalpojuma galvenā valoda vai uz uztveršanas dalībvalsts auditoriju īpaši vērsta satura vai komercpaziņojumu esība.
- (24) Kad dalībvalstis nosaka finansiālas iemaksas pieprasījuma pakalpojumu sniedzējiem, ar šīm iemaksām tās cenšas panākt Eiropas darbu pienācīgu popularizēšanu, vienlaikus izvairoties no dubultas iemaksu noteikšanas pakalpojumu sniedzējiem. Šim nolūkam, ja dalībvalsts, kurā pakalpojumu sniedzējs ir iedibināts, nosaka finansiālu iemaksu, tā ņem vērā finansiālās iemaksas, ko nosaka dalībvalstis, pie kuras auditorijas notiek vēršanās.
- (25) Lai nodrošinātu, ka pienākumi popularizēt Eiropas darbus negrauj tirgus attīstību, un ļautu ienākt jauniem tirgus dalībniekiem, tādas prasības nebūtu piemērojamas uzņēmumiem, kuriem nav ievērojamas klātbūtnes tirgū. Tas galvenokārt attiecas uz uzņēmumiem ar zemu apgrozījumu un šauru auditoriju un mazajiem uzņēmumiem un mikrouzņēmumiem, kas definēti Komisijas Ieteikumā 2003/361/EK³³. Varētu arī nebūt lietderīgi tādas prasības piemērot gadījumos, kad audiovizuālo mediju pakalpojumu rakstura vai tēmas dēļ tās būtu nerealizējamas vai nepamatotas.
- (26) Ir parādījušās jaunas problēmas, it īpaši sakarā ar video koplietošanas platformām, kurās lietotāji, it īpaši nepilngadīgie, arvien vairāk izmanto audiovizuālu saturu. Šajā sakarā arvien vairāk rūpju sagādā kaitīgs saturs un naidīga runa, kas glabājas video koplietošanas platformās. Lai pasargātu nepilngadīgos no kaitīga satura un visus pilsoņus no satura, kurā ir kūdīšana uz vardarbību vai naida kurināšana, ir vajadzīgi samērīgi noteikumi par šiem jautājumiem.
- (27) Komercpaziņojumus par video koplietošanas platformām jau normē Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2005/29/EK, kas aizliedz negodīgu uzņēmuma komercpraksi pret patērētāju, ieskaitot maldināšanu un uzbāzību, kas gadās informācijas sabiedrības pakalpojumos. Jautājumā par komercpaziņojumiem par tabakas un ar to saistītiem izstrādājumiem un video koplietošanas platformām patērētāju aizsardzību pietiekami nodrošina pastāvošie Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2003/33/EK noteiktie aizliegumi, kā arī aizliegumi, kas attiecas uz paziņojumiem par elektroniskajām cigaretēm un uzpildes flakoniem saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2014/40/ES. Šajā direktīvā noteiktie pasākumi papildina Direktīvās 2005/29/EK, 2003/33/EK un 2014/40/ES noteiktos.
- (28) Ievērojama daļa video koplietošanas platformās glabātā satura nav redakcionāli atkarīga no koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzēja. Tomēr šie pakalpojuma sniedzēji parasti nosaka satura organizāciju, proti, raidījumi ir lietotāju, arī ar automātiskiem līdzekļiem vai algoritmiem veidoti video. Tādēļ būtu jāprasa, lai minētie pakalpojumu sniedzēji veic atbilstošus pasākumus, kuri pasargā nepilngadīgos no satura, kas var kaitēt viņu fiziskajai, garīgajai vai tikumiskajai attīstībai, un visus pilsoņus no kūdīšanas uz vardarbību vai naida kurināšanas pret personu grupu vai

³³ Komisijas 2003. gada 6. maija Ieteikums 2003/361/EK par mikrouzņēmumu, mazo uzņēmumu un vidējo uzņēmumu definīciju (OV L 124, 20.5.2003., 36. lpp.).

locekli šādā grupā, ko raksturo pēc dzimuma, rases, ādas krāsas, reliģijas, kārtas vai valstiskās vai etniskās izcelsmes.

- (29) Ņemot vērā to, kādā veidā pakalpojuma sniedzēji iesaistās saturā, kas glabājas video koplietošanas platformās, minētajiem atbilstošajiem pasākumiem būtu jāattiecas uz satura organizāciju, nevis pašu saturu. Attiecīgās šajā direktīvā izklāstītās prasības būtu jāpiemēro, neskarot Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2000/31/EK³⁴ 14. pantu, kas paredz atbrīvojumu no atbildības par nelikumīgu informāciju, ko glabā daži informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzēji. Sniedzot pakalpojumus, uz ko attiecas Direktīvas 2000/31/EK 14. pants, minētās prasības arī būtu jāpiemēro, neskarot minētās direktīvas 15. pantu, kas neļauj piemērot minētajiem pakalpojumu sniedzējiem vispārējus pienākumus pārraudzīt šādu informāciju un aktīvi meklēt faktus vai apstākļus, kas norāda uz nelikumīgu darbību, tomēr tām nebūtu jāattiecas uz pārraudzības pienākumiem īpašos gadījumos un nekādi nebūtu jāietekmē valstu iestāžu rīkojumi saskaņā ar valsts tiesību aktiem.
- (30) Īstenojot piemērotus pasākumus, kas veicami saskaņā ar šo direktīvu, ir lietderīgi cik iespējams iesaistīt video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzējus. Tādēļ būtu jāveicina kopregulēšana.

Lai nodrošinātu skaidru un konsekventu pieeju šim jautājumam visā Savienībā, dalībvalstīm nebūtu jābūt tiesīgām pieprasīt video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzējiem veikt stingrākus pasākumus, sargājot nepilngadīgos no kaitīga satura un visus pilsoņus no satura, kas satur kūdīšanu uz vardarbību vai naida kurināšanu, nekā pasākumi, kas noteikti šajā direktīvā. Tomēr būtu jā saglabā iespēja dalībvalstīm veikt stingrākus pasākumus, ja minētais saturs ir nelikumīgs, ar noteikumu, ka tās izpilda Direktīvas 2000/31/EK 14. un 15. pantu, un attiecībā uz saturu vietnēs, kurās ir pornogrāfija ar bērniem vai kuras to izplata, veikt pasākumus, kas prasīti un atļauti Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/93/ES³⁵ 25. pantā. Vajadzētu arī palikt iespējai video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzējiem stingrākus pasākumus veikt brīvprātīgi.

- (31) Saskaņā ar šo direktīvu pieņemot attiecīgus pasākumus, kas sargā nepilngadīgos no kaitīga satura un visus pilsoņus no satura, kurā ir kūdīšana uz vardarbību vai naida kurināšana, būtu rūpīgi jā līdzsvaro Eiropas Savienības Pamattiesību hartā noteiktās piemērojamās pamattiesības. Tas īpaši attiecas uz tiesībām uz privātās un ģimenes dzīves neaizskaramību un personas datu aizsardzību, vārda un informācijas brīvību, uzņēmējdarbības brīvību, diskriminācijas aizliegumu un bērna tiesībām.
- (32) Video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzēji, uz kuriem attiecas šī direktīva, sniedz informācijas sabiedrības pakalpojumus Direktīvas 2000/31/EK 2. panta a) punkta nozīmē. Līdz ar to uz šiem pakalpojumu sniedzējiem, ja tie ir iedibināti kādā dalībvalstī, attiecas minētās direktīvas 3. panta noteikumi par iekšējo tirgu. Lai nodrošinātu šajā direktīvā noteikto pasākumu efektivitāti nepilngadīgo un pilsoņu aizsardzībā un cik iespējams sagādātu visiem vienādus konkurences apstākļus, ir lietderīgi nodrošināt, ka tie paši noteikumi attiecas uz video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzējiem, kuri nav iedibināti kādā dalībvalstī, ciktāl šiem

³⁴ Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 8. jūnija Direktīva 2000/31/EK par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību iekšējā tirgū (OV L 178, 17.7.2000., 1. lpp.).

³⁵ Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 13. decembra Direktīva 2011/93/ES par seksuālas vardarbības pret bērniem, bērnu seksuālas izmantošanas un bērnu pornogrāfijas apkarošanu, un ar kuru aizstāj Padomes Pamatlēmumu 2004/68/TI (OV L 335, 17.12.2011., 1. lpp.).

pakalpojumu sniedzējiem ir vai nu mātesuzņēmums, vai meitasuzņēmums, kas ir iedibināts kādā dalībvalstī, vai ja šie pakalpojumu sniedzēji ietilpst koncernā un kādā dalībvalstī ir iedibināta cita šā koncerna sabiedrība. Tālab būtu jāievieš kārtība, kā noteikt, kurā dalībvalstī tādi pakalpojumu sniedzēji būtu uzskatāmi par iedibinātiem. Komisija būtu jāinformē par to, kuri pakalpojumu sniedzēji ir katras dalībvalsts piekritībā, piemērojot šās direktīvas un Direktīvas 2000/31/EK noteikumus par iedibinājumu (organizāciju).

- (33) Dalībvalstu regulētājiestādes var sasniegt prasīto strukturālās neatkarības pakāpi tikai tad, ja ir izveidotas kā atsevišķas juridiskas personas. Lai nodrošinātu savas valsts regulētājiestāžu lēmumu objektivitāti, dalībvalstīm būtu jāgarantē to neatkarība gan no pārvaldes iestādēm un publiskām struktūrām, gan nozares uzņēmējiem. Šī neatkarības prasība neskar iespēju dalībvalstīm veidot regulētājiestādes, kas uzrauga dažādas nozares, piemēram, audiovizuālo nozari un telesakarus. Valstu regulētājiestādēm būtu jābūt izpildes pilnvarām un resursiem, kas nepieciešami to uzdevumu izpildei — personāla, kompetences un finansiālo līdzekļu ziņā. Valstu regulētājiestādēm, kas izveidotas saskaņā ar šo direktīvu, būtu jānodrošina mediju plurālisma mērķu ievērošana, kultūras daudzveidība, patērētāju aizsardzība, iekšējais tirgus un godīgas konkurences veicināšana.
- (34) Katrai personai, par kuru pieņemts valsts regulētājiestādes lēmums, būtu jābūt tiesībām to pārsūdzēt iestādē, kas ir neatkarīga no iesaistītajām personām. Tāda iestāde var būt tiesa. Pārsūdzības procedūrām nebūtu jāskar kompetences sadalījums valstu tiesu sistēmās.
- (35) Lai nodrošinātu ES audiovizuālās nozares tiesiskā regulējuma konsekventu piemērošanu visās dalībvalstīs, Komisija ar Komisijas 2014. gada 3. februāra Lēmumu izveidoja *ERGA*³⁶. *ERGA* uzdevums ir dot padomus un palīdzēt Komisijai tās darbā, lai nodrošinātu Direktīvas 2010/13/ES konsekventu īstenošanu visās dalībvalstīs, un veicināt sadarbību starp valstu regulētājiestādēm un starp valstu regulētājiestādēm un Komisiju.
- (36) *ERGA* ir devusi pozitīvu ieguldījumu konsekventā regulēšanas praksē un nodrošinājusi augsta līmeņa konsultācijas Komisijai par īstenošanas jautājumiem. Tādēļ šajā direktīvā tās loma formāli jāatzīst un jāpaplašina. Ar šo direktīvu grupa būtu no jauna jāizveido.
- (37) Komisijai vajadzētu būt iespējai apspriesties ar *ERGA* par ikkatru jautājumu, kas saistīts ar audiovizuālo mediju pakalpojumiem un video koplietošanas platformām. *ERGA* būtu jāpalīdz Komisijai ar lietpratību un padomu un jāsekmē dalīšanās labākajā praksē. Konkrēti, Komisijai būtu jāapspriežas ar *ERGA*, piemērojot Direktīvu 2010/13/ES, lai veicinātu tās konvergējošu īstenošanu visā digitālajā vienotajā tirgū. Pēc Komisijas lūguma *ERGA* būtu jāsniedz atzinumi, tostarp atzinumi par piekritību un Savienības rīcības kodeksiem nepilngadīgo aizsardzības un naidīgas runas jautājumos, kā arī par audiovizuāliem komercpaziņojumiem par pārtiku ar augstu tauku, sāls/nātrija un cukura saturu.
- (38) Šī direktīva neskar dalībvalstu spēju uzlikt pienākumus nodrošināt tāda vispārējas nozīmes satura atrodamību un pieejamību, kas saistās ar definētajām vispārējām interesēm, piemēram, mediju plurālismu, vārda brīvību un kultūras daudzveidību. Šie pienākumi būtu uzliekami tikai tad, ja tie ir nepieciešami, lai īstenotu vispārējās

³⁶ Komisijas 2014. gada 3. februāra Lēmums C(2014) 462 final, ar ko izveido Eiropas audiovizuālo plašsaziņas līdzekļu pakalpojumu regulatoru grupu.

intereses, ko skaidri definējušas dalībvalstis saskaņā ar Savienības tiesībām. Šajā sakarā dalībvalstīm vajadzētu īpaši samērot regulējošas ieviešanas vajadzību un tirgus spēku radītos rezultātus. Ja dalībvalstis nolemj piemērot noteikumus par atrodamību, tām būtu uzņēmumiem jāpiemēro tikai proporcionāli pienākumi leģitīmu sabiedriskās kārtības apsvērumu interesēs.

- (39) Šajā direktīvā respektētas pamattiesības un ievēroti principi, kas īpaši atzīti Eiropas Savienības Pamattiesību hartā. Galvenokārt šī direktīva tiecas nodrošināt, lai tiktu pilnībā ievērotas tiesības uz vārda brīvību, uzņēmējdarbības brīvība un tiesības uz izskatīšanu tiesā un veicināta Eiropas Savienības Pamattiesību hartā iemiesoto bērna tiesību piemērošana.
- (40) Tiesības piekļūt politisko ziņu raidījumiem ir būtiskas, lai nosargātu pamatbrīvību saņemt informāciju un Savienībā nodrošinātu televīzijas skatītāju interešu pilnīgu un pienācīgu aizsardzību. Ņemot vērā audiovizuālo mediju pakalpojumu arvien augošo sabiedrisko un demokrātisko nozīmi, politisko ziņu raidījumiem, neskarot autortiesības, ES būtu jābūt pieejamiem pāri robežām.
- (41) Šī direktīva neattiecas uz starptautisko privāttiesību noteikumiem, it īpaši noteikumiem par tiesu piekritību un tiesību aktiem, ko piemēro līgumsaistībām un nelīgumiskiem pienākumiem.
- (42) Saskaņā ar Komisijas un dalībvalstu 2011. gada 28. septembra kopīgo politisko deklarāciju par skaidrojošiem dokumentiem³⁷ dalībvalstis ir apņēmušās pamatotos gadījumos paziņojumam par saviem transponēšanas pasākumiem pievienot vienu vai vairākus dokumentus, kuros izskaidrots sakars starp direktīvas sastāvdaļām un atbilstošajām daļām valsts pieņemtajos transponēšanas aktos. Attiecībā uz šo direktīvu likumdevējs tādu dokumentu nosūtīšanu uzskata par pamatotu.
- (43) Tādēļ būtu attiecīgi jāgroza Direktīva 2010/13/ES,

IR PIEŅĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

Direktīvu 2010/13/ES groza šādi:

- 1) 1. panta 1. punktu groza šādi:

a) a) apakšpunkta i) punktu aizstāj ar šādu:

"i) Līguma par Eiropas Savienības darbību 56. un 57. pantā definēts pakalpojums, kura vai no kura atsaistāmas daļas galvenais mērķis ir ar mediju pakalpojumu sniedzēja redakcionālu atbildību veidot raidījumus, lai ar elektronisko sakaru tīkliem Direktīvas 2002/21/EK 2. panta a) punkta nozīmē informētu, izklaidētu vai izglītotu plašu publiku. Šāds audiovizuālo mediju pakalpojums ir vai nu televīzijas apraide, kāda definēta šā punkta e) apakšpunktā, vai audiovizuālo mediju pieprasījumpakalpojums, kāds definēts šā punkta g) apakšpunktā;"

b) iekļauj šādu aa) punktu:

"aa) "video koplietošanas platformas pakalpojums" ir Līguma par Eiropas Savienības darbību 56. un 57. pantā definēts pakalpojums, kas atbilst šādām prasībām:

i) pakalpojums ir tādu raidījumu vai lietotāja veidotu video liela apjoma glabāšana, par kuriem video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzējs neatbild redakcionāli;

³⁷ OV C 369, 17.12.2011., 14. lpp.

ii) glabājamā satura organizāciju nosaka pakalpojuma sniedzējs, arī ar automātiskiem līdzekļiem vai algoritmiem, it īpaši, mitinot, izrādot, marķējot un sekvencējot;

iii) pakalpojuma vai no tā atsaistāmas daļas galvenais mērķis ir raidījumu un lietotāja veidotu video pasniegšana plašai publikai, lai to informētu, izklaidētu vai izglītotu;

iv) pakalpojumu dara pieejamu elektronisko sakaru tīklos Direktīvas 2002/21/EK 2. panta a) punkta nozīmē.";

c) b) punktu aizstāj ar šādu:

"b) "raidījums" ir kustīgu attēlu kopums ar skaņu vai bez tās, kas veido atsevišķu vienību raidījumu programmā vai katalogā, kuru veido mediju pakalpojumu sniedzējs, ieskaitot pilnmetrāžas filmas, īsus video, sporta pasākumus, situāciju komēdijas, dokumentālās filmas, bērnu raidījumus un oriģināllugas;"

d) iekļauj šādu ba) punktu:

"ba) "lietotāja veidots video" ir kustīgu attēlu kopums ar skaņu vai bez tās, kas ir atsevišķa vienība, ko rada un/vai video koplietošanas platformā augšupielādē viens vai vairāki lietotāji;"

e) iekļauj šādu da) apakšpunktu:

"da) "video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzējs" ir fiziska vai juridiska persona, kas sniedz video koplietošanas platformas pakalpojumu;"

2) II nodaļas virsrakstu aizstāj ar šādu:

"VISPĀRĪGI NOTEIKUMI PAR AUDIOVIZUĀLO MEDIJU PAKALPOJUMIEM";

3) 2. pantu groza šādi:

a) 3. punkta b) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

"b) ja mediju pakalpojumu sniedzēja galvenais birojs ir vienā dalībvalstī, bet redakcionālus lēmumus par audiovizuālo mediju pakalpojumiem pieņem citā dalībvalstī, tad uzskata, ka tas ir iedibināts (veic uzņēmējdarbību) tajā dalībvalstī, kurā darbojas audiovizuālo mediju pakalpojumu darbībā iesaistītā darbaspēka lielākā daļa;"

b) iekļauj šādus 5.a un 5.b punktu:

"5.a Dalībvalstis nosūta Komisijai to piekritībā esošo audiovizuālo mediju pakalpojumu sniedzēju sarakstu un 2.–5. punktā izklāstītos kritērijus, uz kuriem piekritība balstās. Vēlāk tās bez liekas kavēšanās informē Komisiju par visām izmaiņām minētajā sarakstā. Komisija nodrošina, ka kompetentajām neatkarīgajām regulētājiestādēm ir piekļuve šai informācijai.

5.b Ja, piemērojot šās direktīvas 3. un 4. pantu, attiecīgās dalībvalstis nespēj vienoties, kurai dalībvalstij ir piekritība, tās bez liekas kavēšanās jautājumu iesniedz Komisijai. Komisija var pieprasīt Eiropas Audiovizuālo mediju pakalpojumu regulatoru grupas (*ERGA*) atzinumu par minēto jautājumu, kas tai sniedzams 15 darba dienu laikā pēc Komisijas pieprasījuma iesniegšanas. Ja Komisija pieprasa *ERGA* atzinumu, 3. panta 5. punkta un 4. panta 5. panta termiņus aptur, līdz *ERGA* atzinumu ir pieņēmusi.";

4) 3. pantu aizstāj ar šādu:

“3. pants

1. Dalībvalstis nodrošina uztveršanas brīvību un savā teritorijā neierobežo audiovizuālo mediju pakalpojumu retranslāciju no citām dalībvalstīm tādu apsvērumu dēļ, kuri ietilpst šās direktīvas koordinētajās jomās.

2. Dalībvalstis var uz laiku atkāpties no 1. punkta, ja audiovizuālo mediju pakalpojumi, ko sniedz citas dalībvalsts piekritībā esošs mediju pakalpojumu sniedzējs:

a) klaji, nopietni un smagi pārkāpj 6., 12. vai abus šos pantus;

b) kaitē vai rada nopietnu un smagu risku, ka tie varētu apdraudēt sabiedrisko drošību, ieskaitot valsts drošības un aizsardzības nodrošināšanu; vai

c) apdraud sabiedrības veselību vai rada nopietnu un smagu tās apdraudējuma risku.

3. Šā panta 2. punktu dalībvalstis var piemērot tikai tad, ja ir izpildīti šādi nosacījumi:

a) 12 mēnešu laikā pirms šā punkta b) apakšpunktā minētā paziņojuma mediju pakalpojumu sniedzējs, pēc attiecīgās dalībvalsts atzinuma, ir vismaz divos gadījumos pārkāpis 2. punkta a), b) vai c) apakšpunktu;

b) attiecīgā dalībvalsts ir paziņojusi mediju pakalpojumu sniedzējam, dalībvalstij, kuras piekritībā ir pakalpojumu sniedzējs, un Komisijai par varbūtējiem pārkāpumiem un par pasākumiem, ko tā nodomājusi veikt, ja tādi varbūtēji pārkāpumi atkārtotos;

c) konsultācijas ar dalībvalsti, kuras piekritībā ir pakalpojumu sniedzējs, un Komisiju nav noslēgušās ar izlīgumu viena mēneša laikā pēc b) apakšpunktā paredzētā paziņojuma;

d) mediju pakalpojumu sniedzējs ir pārkāpis 2. punkta a), b) vai c) apakšpunktu vismaz vienu reizi pēc šā punkta b) apakšpunktā paredzētā paziņojuma;

e) paziņotāja dalībvalsts ir ievērojusi attiecīgā mediju pakalpojumu sniedzēja tiesības uz aizstāvību, it īpaši — devusi mediju pakalpojumu sniedzējam iespēju paust savus uzskatus par varbūtējiem pārkāpumiem un dalībvalsts nodomātajiem pasākumiem. Tā pienācīgi ņem vērā šos uzskatus, kā arī piekritības dalībvalsts uzskatus.

Šā panta 3. punkta a) un d) punkts attiecas tikai uz lineārajiem pakalpojumiem.

4. Triju mēnešu laikā pēc paziņojuma par dalībvalsts veiktajiem 2. un 3. punkta piemērošanas pasākumiem un pēc apspriešanās ar *ERGA* Komisija pieņem lēmumu par to, vai minētie pasākumi ir saderīgi ar Savienības tiesībām. Minētais periods sākas nākamajā dienā pēc pilnīga paziņojuma saņemšanas. Paziņojumu uzskata par pilnīgu, ja trīs mēnešos pēc tā vai pieprasītās papildinformācijas saņemšanas Komisija nav prasījusi sīkāku informāciju.

Ja Komisija uzskata, ka paziņojums ir nepilnīgs, tā pieprasa visu vajadzīgo papildinformāciju. Komisija informē dalībvalsti, kad saņemta atbilde uz minēto pieprasījumu.

Ja attiecīgā dalībvalsts prasīto informāciju neiesniedz Komisijas noteiktajā termiņā vai iesniedz nepilnīgu informāciju, Komisija pieņem lēmumu, ka pasākumi, ko dalībvalsts pieņēmusi saskaņā ar 2. punktu, nav saderīgi ar Savienības tiesībām. Ja Komisija nolemj, ka pasākumi nav saderīgi ar Savienības tiesībām, attiecīgā dalībvalsts steidzami izbeidz attiecīgos pasākumus.

5. Šā panta 3. un 4. punkts neierobežo nevienas procedūras, tiesiskās aizsardzības līdzekļa vai sankcijas par attiecīgajiem pārkāpumiem piemērošanu dalībvalstī, kuras piekritībā ir attiecīgais mediju pakalpojumu sniedzējs.

6. Steidzamos gadījumos dalībvalstis var atkāpties no 3. punkta b) un c) apakšpunktā izklāstītajiem nosacījumiem. Tādā gadījumā par pasākumiem visdrīzākajā laikā paziņo Komisijai un dalībvalstij, kuras piekritībā ir mediju pakalpojumu sniedzējs, izklāstot iemeslus, kuru dēļ dalībvalsts uzskata, ka steidzamība ir tāda, ka ir nepieciešams atkāpties no minētajiem nosacījumiem.

7. Neskarot dalībvalstu iespēju veikt 6. punktā minētos pasākumus, Komisija, kolīdz iespējams, pārbauda paziņoto pasākumu saderību ar Savienības tiesībām. Ja tā secina, ka pasākumi nav saderīgi ar Savienības tiesībām, Komisija pieprasa attiecīgajai dalībvalstij atturēties no nodomātajiem pasākumiem vai pasākumus steidzami izbeigt.

8. Dalībvalstis un Komisija regulāri dalās pieredzē un labākajā praksē, kas skar 2.–7. punktā izklāstīto procedūru, darbojoties kontaktkomitejā, kas izveidota saskaņā ar 29. pantu, un *ERGA*.";

5) 4. pantu groza šādi:

a) 1. punktu aizstāj ar šādu:

"1. Dalībvalstis patur tiesības 5., 6., 6.a, 9., 10., 11., 12., 13., 16., 17., 19.–26., 30. un 30.a panta jomā pieprasīt, lai to piekritībā esošie mediju pakalpojumu sniedzēji ievēro detalizētākus vai stingrākus noteikumus, ja vien noteikumi ir saderīgi ar Savienības tiesībām.";

b) 3. punktā aiz pirmās daļas b) punkta iekļauj šādu otro daļu:

"Dalībvalsts, kas veikusi pasākumus saskaņā ar 2. punkta a) un b) apakšpunktu, pamato, uz ko balstīts varbūtējās apiešanas vērtējums.";

c) 4. un 5. punktu aizstāj ar šādiem:

"4. Šā panta 3. punkta pasākumus dalībvalstis drīkst veikt tikai gadījumos, kad ir izpildīti šādi nosacījumi:

a) tā ir paziņojusi Komisijai un tai dalībvalstij, kurā raidorganizācija ir iedibināta, par savu nodomu veikt šādus pasākumus un pamatojusi, uz ko balstīts tās vērtējums;

b) tā ir ievērojusi attiecīgās raidorganizācijas tiesības uz aizstāvību, it īpaši — devusi raidorganizācijai iespēju paust savus uzskatus par varbūtējo apiešanu un paziņotāju dalībvalstu nodomātajiem pasākumiem;

c) konsultējusies ar *ERGA*, Komisija ir nolēmusi, ka pasākumi ir saderīgi ar Savienības tiesībām, proti, pasākumu veicēju dalībvalstu vērtējumi saskaņā ar 2. un 3. punktu ir pareizi pamatoti.

5. Pēc 4. punkta a) apakšpunktā paredzētā paziņojuma saņemšanas Komisija pieņem lēmumu 3 mēnešu laikā. Minētais laikposms sākas nākamajā dienā pēc pilnīga paziņojuma saņemšanas. Paziņojumu uzskata par pilnīgu, ja 3 mēnešos pēc tā vai pieprasītās papildinformācijas saņemšanas Komisija nav prasījusi sīkāku informāciju.

Ja Komisija uzskata, ka paziņojums ir nepilnīgs, tā pieprasa visu vajadzīgo papildinformāciju. Komisija informē dalībvalsti, kad saņemta atbilde uz minēto pieprasījumu.

Ja attiecīgā dalībvalsts prasīto informāciju neiesniedz Komisijas noteiktajā termiņā vai iesniedz nepilnīgu informāciju, Komisija pieņem lēmumu, ka pasākumi, ko dalībvalsts

pieņēmusi saskaņā ar 3. punktu, nav saderīgi ar Savienības tiesībām. Ja Komisija nolemj, ka pasākumi nav saderīgi ar Savienības tiesībām, attiecīgā dalībvalsts atturas no nodomātajiem pasākumiem.";

d) 7. punktu aizstāj ar šādu:

"7. Dalībvalstis veicina kopregulēšanu un pašregulēšanu ar rīcības kodeksiem, ko pieņem valstu līmenī šās direktīvas koordinētajās jomās, ciktāl to ļauj to tiesību sistēma. Šie kodeksi ir tādi, ka tos plaši atzīst galvenās ieinteresētās personas attiecīgajās dalībvalstīs. Rīcības kodeksos skaidri un nepārprotami izklāsta to mērķus. Tie nodrošina, ka mērķu sasniegšana tiek regulāri, pārredzami un neatkarīgi pārraudzīta un izvērtēta. Tie nodrošina efektīvu īstenošanu, attiecīgos gadījumos ietverot efektīvas un samērīgas sankcijas.

6.a panta 3. punktā un 9. panta 2. un 4. punktā minēto Eiropas Savienības rīcības kodeksu projektus un pastāvošo Savienības rīcības kodeksu grozījumus vai paplašinājumus šo kodeksu parakstītāji iesniedz Komisijai.

Komisija var pieprasīt *ERGA* atzinumu par minēto kodeksu projektiem, grozījumiem vai paplašinājumiem. Komisija var piemērotā veidā publicēt šos kodeksus.";

6) III nodaļas virsrakstu aizstāj ar šādu:

"NOTEIKUMI PAR AUDIOVIZUĀLO MEDIJU PAKALPOJUMIEM";

7) 5. panta d) punktu aizstāj ar šādu:

d) dalībvalsts, kuras piekritībā ir mediju pakalpojumu sniedzēji, un kompetentās regulētājiestādes vai uzraudzības struktūras.";

8) 6. pantu aizstāj ar šādu:

"Dalībvalstis ar piemērotiem līdzekļiem nodrošina, ka audiovizuālo mediju pakalpojumus, kurus sniedz to piekritībā esoši mediju pakalpojumu sniedzēji, nav kūdīšanas uz vardarbību vai naida kurināšanas pret personu grupu vai kādu locekli šādā grupā, ko raksturo pēc dzimuma, rasiskās vai etniskās izcelsmes, reliģijas vai ticības, invaliditātes, gadiem vai dzimumorientācijas.";

9) iekļauj šādu 6.a pantu:

"6.a pants

1. Dalībvalstis nodrošina, ka audiovizuālo mediju pakalpojumu sniedzēji skatītājiem sniedz pietiekamu informāciju par saturu, kas var kaitēt nepilngadīgo fiziskajai, garīgajai vai tikumiskajai attīstībai. Šim nolūkam audiovizuālo mediju pakalpojuma satura raksturošanai dalībvalstis var izmantot deskriptoru sistēmu.

2. Lai īstenotu šo pantu, dalībvalstis veicina kopregulēšanu.

3. Komisija un *ERGA* mudina mediju pakalpojumu sniedzējus visā Savienībā dalīties labākajā kopregulēšanas sistēmu praksē. Piemērotos gadījumos Komisija veicina Savienības rīcības kodeksu izstrādi.";

10) 7. pantu svīturo;

11) 9. pantu groza šādi:

a) 2. punktu aizstāj ar šādu:

"2. Dalībvalstis un Komisija mudina izstrādāt pašregulēšanas un kopregulēšanas rīcības kodeksus, kas attiecas uz raidījumos ar plašu bērnu auditoriju iekļautiem vai tiem pievienotiem nepiemērotiem audiovizuāliem komercpaziņojumiem par pārtiku un dzērieniem, kuru sastāvā ir uzturvielas, it īpaši tauki, transtaukskābes, sāls vai nātrijs un cukuri, un vielas ar ietekmi uz uzturu vai fizioloģiju, kuru pārmērīgas devas kopējā uzturā nav ieteicamas.

Šie kodeksi izmantojami, lai efektīvi mazinātu nepilngadīgo saskari ar audiovizuāliem komercpaziņojumiem par pārtiku un dzērieniem, kuros ir daudz sāls, cukuru vai tauku vai kuri kā citādi neatbilst valsts vai starptautiskajām uztura vadlīnijām. Šiem kodeksiem būtu jāpanāk, ka audiovizuālie komercpaziņojumi neuzsver tādas pārtikas un dzērienu uztura aspektu pozitīvās īpašības.

Komisija un *ERGA* mudina visā Savienībā dalīties pašregulēšanas un kopregulēšanas sistēmu labākajā praksē. Piemērotos gadījumos Komisija veicina Savienības rīcības kodeksu izstrādi.";

b) iekļauj šādus 3. un 4. punktu:

"3. Dalībvalstis un Komisija mudina izstrādāt pašregulēšanas un kopregulēšanas rīcības kodeksus, kas attiecas uz nepiemērotiem audiovizuāliem komercpaziņojumiem par alkoholiskiem dzērieniem. Šie kodeksi būtu jāizmanto, lai efektīvi ierobežotu nepilngadīgo saskari ar audiovizuāliem komercpaziņojumiem par alkoholiskiem dzērieniem.

4. Komisija un *ERGA* mudina visā Savienībā dalīties pašregulēšanas un kopregulēšanas sistēmu labākajā praksē. Komisija veicina Savienības rīcības kodeksu izstrādi, ja uzskata tādus par piemērotiem.";

12) 10. panta b) punktu aizstāj ar šādu:

"b) tie nedrīkst tieši veicināt preču vai pakalpojumu iegādi vai nomu;"

13) 11. pantu aizstāj ar šādu:

"11. pants

1. Šā panta 2., 3. un 4. punkts attiecas tikai uz raidījumiem, kas veidoti pēc 2009. gada 19. decembra.

2. Produktu izvietošana ir pieņemama visos audiovizuālo mediju pakalpojumos, izņemot ziņu un aktuālo notikumu raidījumus, patērētāju tiesību aizsardzības raidījumus, reliģiskos raidījumus un raidījumus ar plašu bērnu auditoriju.

3. Raidījumi, kuros notiek produktu izvietošana, atbilst šādām prasībām:

a) to saturs un — televīzijas apraides gadījumā — iekļaušana programmā nekādos apstākļos netiek ietekmēta tā, lai iespaidotu mediju pakalpojumu sniedzēja atbildību un redakcionālo neatkarību;

b) tie tieši neveicina preču vai pakalpojumu iegādi vai nomu;

c) skatītāji ir skaidri informēti par produktu izvietošana. Raidījumos, kuros notiek produktu izvietošana, to pienācīgi norāda raidījuma sākumā un beigās, kā arī tad, kad raidījums atsākas pēc reklāmas pārtraukuma, lai izvairītos no skatītāja maldināšanas.

Izņēmuma kārtā dalībvalstis var nepiemērot c) apakšpunktā izklāstītās prasības, ar nosacījumu, ka attiecīgo raidījumu nav pats veidojis vai pasūtījis mediju pakalpojumu sniedzējs vai ar mediju pakalpojumu sniedzēju saistīts uzņēmums.

4. Nekādā gadījumā raidījumos neizvieto šādus produktus:

a) tabakas izstrādājumus un cigaretes vai tādu uzņēmumu ražojumus, kuru pamatdarbība ir cigarešu vai citu tabakas izstrādājumu izgatavošana vai tirgošana;

b) noteiktas zāles vai ārstēšanu, kas dalībvalstī, kuras piekritībā ir mediju pakalpojumu sniedzējs, pieejamas tikai ar ārsta recepti vai norīkojumu.";

14) 12. pantu aizstāj ar šādu un pārceļ uz III nodaļu:

"12. pants

Dalībvalstis veic piemērotus pasākumus, lai nodrošinātu, ka to piekritībā esošu mediju pakalpojumu sniedzēju piedāvātos raidījumus, kas var kaitēt nepilngadīgo fiziskajai, garīgajai vai tikumiskajai attīstībai, dara pieejamus tikai tā, ka tiek nodrošināts, ka parastos apstākļos nepilngadīgie tos nedzird un neredz. Šādi pasākumi var būt, piemēram, pārraides laika izvēle, vecuma pārbaudes rīki vai citi tehniski pasākumi. Tie ir samērīgi ar iespējamo raidījuma kaitējumu.

Pašam kaitīgākajam saturam, kā neattaisnojamai vardarbībai un pornogrāfijai, piemēro visstingrākos pasākumus, kā šifrēšanu un efektīvu vecāku kontroli.";

15) 13. pantu aizstāj ar šādu:

"13. pants

1. Dalībvalstis nodrošina, ka to piekritībā esošie audiovizuālo mediju pieprasījuma pakalpojumu sniedzēji gādā, ka to katalogā Eiropas darbu ir vismaz 20 %, un nodrošina šiem darbiem pamanāmību.

2. Dalībvalstis var pieprasīt to piekritībā esošajiem audiovizuālo mediju pakalpojumu sniedzējiem finansiāli piedalīties Eiropas darbu radīšanā, arī ar tiešu ieguldījumu saturā un iemaksām valsts fondos. Dalībvalstis var pieprasīt šādas finansiālas iemaksas no audiovizuālo mediju pakalpojumu sniedzējiem, kuri vērsas pie auditorijas to teritorijā, būdami iedibināti citās dalībvalstīs. Šajā gadījumā finansiālo iemaksu pamatā ir tikai ieņēmumi dalībvalstīs, pie kuru auditorijas notiek vērtēšanās. Ja dalībvalsts, kurā pakalpojumu sniedzējs ir iedibināts, uzliek finansiālu iemaksu, tā ņem vērā finansiālās iemaksas, ko uzliek dalībvalstis, pie kuru auditorijas notiek vērtēšanās. Finansiālas iemaksas atbilst Savienības tiesībām, it īpaši valsts atbalsta noteikumiem.

3. Par 1. un 2. punkta īstenošanu dalībvalstis ziņo Komisijai ne vēlāk kā *[datums – ne vēlāk kā trīs gadus pēc pieņemšanas]*, pēc tam — ik pēc diviem gadiem.

4. Pamatojoties uz dalībvalstu sniegto informāciju un neatkarīga pētījuma rezultātiem, Komisija ziņo Eiropas Parlamentam un Padomei par 1. un 2. punkta piemērošanu, ņemot vērā tirgus un tehnoloģiju attīstību, kā arī kultūras daudzveidības mērķi.

5. Pakalpojumu sniedzējus ar zemu apgrozījumu vai šauru auditoriju un mazos uzņēmumus un mikrouzņēmumus dalībvalstis atbrīvo no 1. un 2. punktā noteiktajām prasībām. Dalībvalstis var šīs prasības nepiemērot arī tad, ja tās nebūtu realizējamas vai pamatotas audiovizuālo mediju pieprasījuma pakalpojumu rakstura vai temata dēļ.";

16) 20. panta 2. punkta pirmo teikumu aizstāj ar šādu:

"Televīzijas filmu (izņemot daudzsēriju filmas, seriālus un dokumentālās filmas), kinematogrāfisku darbu un ziņu raidījumu pārraidi var pārtraukt ar televīzijas reklāmu un/vai televeikalu vienu reizi katrā ieplānotā vismaz 20 minūšu laikposmā.";

17) 23. pantu aizstāj ar šādu:

"23. pants

1. No 7:00 līdz 23:00 televīzijas reklāmas un televeikala iestarpinājumu raidlaika īpatsvars vienā dienā nepārsniedz 20 %.

2. Šā panta 1. punkts neattiecas uz:

a) raidorganizācijas paziņojumiem par saviem raidījumiem un palīgproduktiem, kas tieši atvasināti no šiem raidījumiem, vai par citu tā paša mediju koncerna sabiedrību raidījumiem;

b) sponsorēšanas paziņojumiem;

c) produktu izvietošanu.";

18) VIII nodaļu svīturo;

19) iekļauj šādu IXa nodaļu:

"IXa NODAĻA

NOTEIKUMI PAR VIDEO KOPLIETOŠANAS PLATFORMAS PAKALPOJUMIEM

28.a pants

1. Neskarot Direktīvas 2000/31/EK 14. un 15. punktu, dalībvalstis nodrošina, ka video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzēji veic piemērotus pasākumus, lai:

a) pasargātu nepilngadīgos no satura, kas var kaitēt viņu fiziskajai, garīgajai vai tikumiskajai attīstībai;

b) pasargātu visus pilsoņus no satura, kurā ir kūdīšana uz vardarbību vai naida kurināšana pret personu grupu vai locekli šādā grupā, ko raksturo pēc dzimuma, rases, ādas krāsas, reliģijas, kārtas vai valstiskās vai etniskās izcelsmes.

2. Pasākuma piemērotību 1. punkta izpratnē nosaka, ņemot vērā aplūkojamā satura raksturu, kaitējumu, ko tas var nodarīt, pasargājamo personu kategorijas īpašības, kā arī tiesības un leģitīmās intereses, kas var tikt aizskartas, tostarp video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzēju un saturu radījušo un/vai augšupielādējušo lietotāju tiesības un leģitīmās intereses, kā arī vispārības intereses.

Šādi pasākumi attiecīgos gadījumos nozīmē:

a) video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzēju noteikumos definēt un piemērot tādus jēdzienus kā "kūdīšana uz vardarbību vai naida kurināšana", kas minēts 1. punkta b) apakšpunktā, un "satura, kas var kaitēt nepilngadīgo fiziskajai, garīgajai vai tikumiskajai attīstībai" saskaņā ar attiecīgi 6. un 12. pantu;

b) izveidot un darbināt mehānismus, ar ko video koplietošanas platformas lietotāji var attiecīgajam video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzējam ziņot vai signalizēt par 1. punktā minēto saturu, kas glabājas tā platformā;

c) izveidot un darbināt video koplietošanas platformu lietotāju vecuma pārbaudes sistēmas sakarā ar saturu, kas var kaitēt nepilngadīgo fiziskajai, garīgajai vai tikumiskajai attīstībai;

d) izveidot un darbināt sistēmas, kas ļauj video koplietošanas platformu lietotājiem novērtēt 1. punktā minēto saturu;

e) sagādāt vecāku kontroles sistēmas sakarā ar saturu, kas var kaitēt nepilngadīgo fiziskajai, garīgajai vai tikumiskajai attīstībai;

f) izveidot un darbināt sistēmas, kurās video koplietošanas platformu pakalpojumu sniedzēji video koplietošanas platformu lietotājiem paskaidro, kas darīts sakarā ar b) apakšpunktā minētajām ziņām un signāliem.

3. Lai īstenotu 1. un 2. punktā norādītos pasākumus, dalībvalstis veicina 4. panta 7. punktā paredzēto kopregulēšanu.

4. Dalībvalstis izveido nepieciešamos mehānismus, ar kuriem novērtēt video koplietošanas platformas pakalpojumu sniedzēju veikto 2. un 3. punkta pasākumu piemērotību. Šo uzdevumu dalībvalstis uztic iestādēm, kas norīkotas saskaņā ar 30. pantu.

5. Video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzējiem dalībvalstis nepiemēro pasākumus, kas ir stingrāki par 1. un 2. punktā minētajiem. Dalībvalstīm nav liegts noteikt stingrākus pasākumus attiecībā uz nelikumīgu saturu. Nosakot tādus pasākumus, tās ievēro piemērojamajos Savienības tiesību aktos, piemēram, attiecīgos gadījumos, Direktīvas 2000/31/EK 14. un 15. pantā vai Direktīvas 2011/93/ES 25. pantā, izklāstītos nosacījumus.

6. Dalībvalstis nodrošina, ka lietotāju un video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzēju strīdu izšķiršanai ir pieejami sūdzību un atlīdzības mehānismi, kas attiecas uz 1. un 2. punktā norādīto piemēroto pasākumu piemērošanu.

7. Komisija un *ERGA* mudina video koplietošanas platformu pakalpojuma sniedzējus visā Savienībā dalīties kopregulēšanas sistēmu labākajā praksē. Piemērotos gadījumos Komisija veicina Savienības rīcības kodeksu izstrādi.

8. Video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzēji vai — attiecīgā gadījumā — organizācijas, kas šajā aspektā pārstāv šos pakalpojumu sniedzējus, iesniedz Komisijai Savienības rīcības kodeksu projektus un grozījumus spēkā esošajos Savienības rīcības kodeksos. Komisija var pieprasīt *ERGA* atzinumu par minēto rīcības kodeksu projektiem, grozījumiem vai paplašinājumiem. Komisija var piemērotā veidā publiskot šos rīcības kodeksus.

28.b pants

1. Dalībvalstis nodrošina, ka video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzēji, kuri nav iedibināti to teritorijā, bet kuriem ir to teritorijā iedibināts mātesuzņēmums vai meitasuzņēmums vai kuri ietilpst koncernā, kam to teritorijā ir iedibināta cita vienība, Direktīvas 2000/31/EEK 3. panta 1. punkta piemērošanā tiek uzskatīti par iedibinātiem to teritorijā.

Ja mātesuzņēmums, meitasuzņēmums vai koncerna cita sabiedrība katrs ir iedibināti citā dalībvalstī, pirmās daļas piemērošanā uzskata, ka pakalpojuma sniedzējs ir iedibināts tajā dalībvalstī, kurā ir iedibināts tā mātesuzņēmums, vai, ja nevienā dalībvalstī nav tāda iedibinājuma, tad dalībvalstī, kurā ir iedibināts tā

meitasuzņēmums, vai, ja nevienā dalībvalstī nav tāda iedibinājuma, tad dalībvalstī, kurā ir iedibināta šī cita koncernā ietilpstošā sabiedrība.

Ja ir vairāki meitasuzņēmumi, kas katrs ir iedibināts citā dalībvalstī, vai vairākas citas koncerna sabiedrības, kas katra ir iedibināta citā dalībvalstī, tad otrās daļas piemērošanā attiecīgās dalībvalstis nodrošina, ka pakalpojuma sniedzējs nosaka, kurā no šīm dalībvalstīm tas uzskatāms par iedibinātu.

2. Dalībvalstis nosūta Komisijai sarakstu, kurā ir to teritorijā iedibinātie video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzēji un Direktīvas 2000/31/EK 3. panta 1. punkta un šā panta 1. punkta kritēriji, uz kuriem piekritība balstās. Sarakstu tās regulāri atjaunina. Komisija gādā, lai šī informācija būtu pieejama kompetentajām neatkarīgajām regulētājiestādēm.";

20) XI nodaļas virsrakstu aizstāj ar šādu:

"DALĪBVALSTU REGULĒTĀJESTĀDES";

21) 30. pantu aizstāj ar šādu:

"30. pants

1. Katra dalībvalsts norīko vienu vai vairākas neatkarīgas valsts regulētājiestādes. Dalībvalstis nodrošina, ka tās ir juridiski un funkcionāli neatkarīgas no citām publiskām un privātām struktūrām. Tas neskar iespēju dalībvalstīm veidot regulētājiestādes, kas uzrauga dažādas nozares.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka valsts regulētājiestādes savas pilnvaras īsteno objektīvi un pārredzami un saskaņā ar šās direktīvas mērķiem, it īpaši mediju plurālismu, kultūras daudzveidību, patērētāju aizsardzību, iekšējo tirgu un godīgas konkurences veicināšanu.

Pildot uzdevumus, kas tām uzticēti ar valsts tiesību aktiem, kuri īsteno Savienības tiesības, valsts regulētājiestādes neprasa un nesāņem norādījumus ne no vienas citas struktūras. Tas neliedz īstenot pārraudzību saskaņā ar valsts konstitucionālajām tiesībām.

3. Neatkarīgo regulētājiestāžu kompetence un pilnvaras, kā arī to saukšana pie atbildības ir skaidri nosakāma tiesību aktos.

4. Dalībvalstis nodrošina, ka valsts regulētājiestādēm ir pietiekamas izpildes pilnvaras savu funkciju efektīvai īstenošanai.

5. Valsts regulētājiestādes vadītāju vai koleģiālās struktūras, kura valsts regulētājiestādē pilda šo funkciju, locekļus var atlaist tikai tad, ja viņi vairs neatbilst savu pienākumu pildīšanai vajadzīgajiem nosacījumiem, kas iepriekš noteikti valsts tiesību aktos. Atlaišanas lēmumu publisko un pamatojumu dara pieejamu.

6. Dalībvalstis gādā, lai neatkarīgām valsts regulētājiestādēm būtu atsevišķi gada budžeti. Budžetus dara zināmus atklātībai. Dalībvalstis arī nodrošina, ka valsts regulētājiestāžu rīcībā ir pietiekami finanšu un cilvēku resursi, kas tām ļauj izpildīt uzticētos uzdevumus un aktīvi iesaistīties un dot ieguldījumu *ERGA* darbā.

7. Dalībvalstis nodrošina, ka valsts līmenī pastāv efektīvi mehānismi, kas ikvienam lietotājam vai mediju pakalpojumu vai video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzējam, kuru skar valsts regulētājiestādes lēmums, nodrošina tiesības šo lēmumu pārsūdzēt apelācijas iestādē. Apelācijas iestāde ir neatkarīga no pārsūdzības lietā iesaistītajām pusēm.

Minētajai apelācijas iestādei, kam būtu jābūt tiesai, ir jābūt attiecīgai lietpratībai, kas tai ļauj efektīvi pildīt savas funkcijas. Dalībvalstis nodrošina to, ka tiek pienācīgi ņemti vērā lietas apstākļi un ka ir izveidots efektīvs pārsūdzības mehānisms.

Kamēr nav zināms pārsūdzības rezultāts, valsts regulētājiestādes lēmums paliek spēkā, ja vien saskaņā ar valsts tiesību aktiem netiek noteikti pagaidu noregulējuma pasākumi.";

22) iekļauj šādu 30.a pantu:

"30.a pants

1. Ar šo tiek izveidota Eiropas Audiovizuālo mediju pakalpojumu regulatoru grupa (*ERGA*).

2. Tā sastāv no valstu neatkarīgām audiovizuālo mediju pakalpojumu regulētājiestādēm. Tās pārstāv tādu valsts regulētājiestāžu vadītāji vai norīkoti augsta līmeņa pārstāvji, kuru galvenais uzdevums ir pārraudzīt audiovizuālo mediju pakalpojumus, vai — gadījumos, kad valsts regulētājiestādes nav — citi noteiktā kārtībā izraudzīti pārstāvji. Grupas sanāksmēs piedalās Komisijas pārstāvis.

3. *ERGA* uzdevumi ir šādi:

a) dot padomu un palīdzēt Komisijai tās darbā, lai visās dalībvalstīs nodrošinātu audiovizuālo mediju pakalpojumu tiesiskā regulējuma konsekventu īstenošanu;

b) dot padomu un palīdzēt Komisijai ikkatrā jautājumā, kas attiecas uz Komisijas kompetencē esošajiem audiovizuālo mediju pakalpojumiem. Grupa var apspriesties ar tirgus dalībniekiem, patērētājiem un galalietotājiem, lai savāktu informāciju, kas nepieciešama Komisijas konsultēšanai konkrētos jautājumos;

c) nodrošināt pieredzes un labas prakses apmaiņu audiovizuālo mediju pakalpojumu tiesiskā regulējuma piemērošanas jautājumos;

d) sadarboties un sniegt saviem locekļiem šās direktīvas piemērošanai nepieciešamo informāciju, it īpaši sakarā ar tās 3. un 4. punktu;

e) pēc Komisijas pieprasījuma sniegt atzinumus jautājumos, kas paredzēti 2. panta 5.b punktā, 6.a panta 3. punktā un 9. panta 2. un 4. punktā, un visos jautājumos, kas saistās ar audiovizuālo mediju pakalpojumiem, it īpaši par nepilngadīgo aizsardzību un naida kurināšanu.";

4. Komisija ir pilnvarota ar īstenošanas aktu pieņemt *ERGA* reglamentu.";

23) 33. pantu aizstāj ar šādu:

"33. pants

Komisija uzrauga, kā dalībvalstis piemēro šo direktīvu, ieskaitot kopregulēšanas un pašregulēšanas piemērošanu ar valsts līmenī pieņemtiem kodeksiem.

Ne vēlāk kā [datums – ne vēlāk kā četrus gadus pēc pieņemšanas] un pēc tam vismaz reizi trijos gados Komisija Eiropas Parlamentam, Padomei un Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai iesniedz ziņojumu par šās direktīvas piemērošanu.

Ar nolūku noteikt direktīvas ietekmi un pievienoto vērtību Komisija ne vēlāk kā [datums – ne vēlāk kā 10 gadus pēc pieņemšanas] Komisija iesniedz Eiropas

Parlamentam un Padomei izvērtējumu, piemērotos gadījumos pievienojot priekšlikumus par direktīvas pārskatīšanu."

2. pants

1. Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai šās direktīvas prasības izpildītu ne vēlāk kā *[datums — ne vairāk par gadu pēc stāšanās spēkā]*. Dalībvalstis tūlīt dara zināmus Komisijai minēto noteikumu tekstus.

Kad dalībvalstis pieņem minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai šādu atsauci pievieno to oficiālai publikācijai. Dalībvalstis nosaka, kā izdarāma šāda atsauce.

2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus to tiesību aktu galvenos noteikumus, ko tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

3. pants

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

4. pants

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Briselē,

*Eiropas Parlamenta vārdā —
priekšsēdētājs*

*Padomes vārdā —
priekšsēdētājs*